

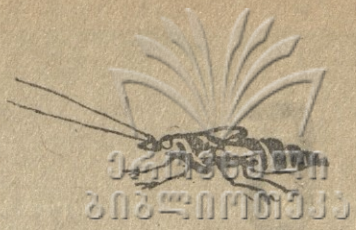
23/11 8
92

„მოახარებელი“

— რად ვინდა ამ ზამთარში ამოდენი საზაფხულო ქსოვილები?
 — გამოდგება: ამის მუშტარს ახლაც ბევრს ვიშოვი.

კალისტოს გასაჭირი

დირექტორობა თავისთავად მეტად საპატიო თანამდებობაა, მაგრამ კალისტო კაპეტივადეს თავისი თანამდებობა არაფრად მიაჩნდა.

„დირექტორი მქვია ვითამ ახლა მე?—ამბობდა თავის გუნებაში კალისტო. — მურაბის ქარხნის დირექტორობა რაია! მომეჭრა თავი კაცს! სადმე პატარა მაღაროს დირექტორი მაინც ვიყო, ან რომელიმე სახლის მშენებლობის უფროსი. მურაბის ქარხნის დირექტორი! ბედი მაქვს ახლა მე?“

ამიტომ იყო, რომ მურაბების საქმე კალისტოს ფეხებზე ეკიდა. თვეში ერთხელ თუ შევიდოდა თავის ქარხნის კანტორაში ჯამაგირის მისაღებად, თორემ ისე თვალთ ვერავინ ხედავდა. სად დადიოდა კაცმა არ იცოდა.

ამბობდნენ, რომ მის ქარხანაში ყველაფერი არეული იყო. ვითომ მურაბები ცუდი ხარისხის ხილისაგან მზადდებოდა; არ იყო სანიტარული წესები დაცული; რომ მუშები ცუდ პირობებში მუშაობდნენ, ვითომ... მაგრამ კალისტოს ამისთვის არა სცალოდა. იმის მადლობელიც უნდა ყოფილიყო ყველა, რომ მურაბების ქარხნის დირექტორობა იკადრა.

იყო და იყო ასე კალისტო. ბედნიერი იმით, რომ საქმე ფეხებზე ეკიდა და უბედური იმით, რომ მის ასეთ ესთეტიკურ თანამდებობას არ ჰქონდა მძიმე ინდუსტრიალური შინაარსი. დიდხანსაც გაგრძელდებოდა კალისტოს აზრით მისი ასეთი უდარდელი ცხოვრება, მაგრამ...

ერთ შესანიშნავ დღეს კალისტოს უწყება მოართვეს და აცნობეს, რომ ის აუცილებლად უნდა დასწრებოდა ადგილობრივი მრეწველობის სამმართველოში დირექტორთა თათბირს.

კალისტო გამოეწყო. პორტფელი რაღაც ქალაქებით გატენა, ჩაიცვა თავისი „ცარსკი“ ჩექმები, გულის ჯიბიდან ავტომატურ კალმისტარს ამოაყოფინა თავი და თათბირზე გასწია.

როდესაც თათბირი გაიხსნა და თამბაქოს ქარხნის დირექტორმა ლაპარაკი დაიწყო, კალისტოს ცივმა ოფლმა დაასხა. ახლა მიხვდა, რომ თავის ქარხნის შესახებ არაფერი იცოდა. თამბაქოს ქარხნის დირექტორი კი გაცხარებული ლაპარაკობდა ყოველ წვრილმანზე, დეფექტების აღმოფხვრაზე, თავის ქარხნის სიმძლავრის გადიდებაზე, თამბაქოს ფერმენტაციაზე და ყველა ამისთანა უცნაურ რამეების გაგონებაზე კალისტოს სულ თავბრუ დაეხვა.

„რაფრათ შეუსწავლია ამ ოჯახქორს ეს თავის საქმე. — ფიქრობდა კალისტო. — მე რა ვთქვა ჩემი რიგი რომ მოაღწევს, გავიპარო? რაფრათ მერე? არა და... ვიღაცამ ეს მურაბა გამოიგონა, იმას რა ვუთხრა მე! რა საჭიროა ეს მურაბა? ვინ ჰამს ამ ბურჟუაზიულ გამოგონების ნაყოფს? რა იქნებოდა, რომ არ ყოფილიყო ქვეყანაზე ეს წარმოება. ვიქნებოდა ჩემთვის და მორჩა“.

ორი საათის შემდეგ კარები გაიღო, კაბინეტში თეთრწინსაფრიანი ქალები შემოვიდნენ და თათბირის მონაწილეებს ჩაი ჩამოურიგეს. ჩაის ნამცხვრებიც მოაყოლეს და კალისტოს გაოცებას საზღვარი არ ჰქონდა, როდესაც ნამცხვრებთან ერთად რამოდენიმე ქილა მურაბაც დადგეს. ლამაზი ეტიკეტებიანი ქილა, კალისტოს ქარხნის ნაწარმოები.

კალისტო შეირხა სიამოვნებით წელში გაიმართა და დირექტორებს ამაყად გადახედა.

— ოჰო! ჩემი ქარხნის მურაბა!—ხმამალა შენიშნა კალისტომ და მის გვერდით მჯდომ ქალაქაშერეულ ქალს, საკონდიტერო ფაბრიკის დირექტორს მიმართა — თქვენ, როგორც ქალს, მურაბა გეყვარებათ, მიირთვით....

კალისტო უკვე ფრინავდა სიხარულით. რა შესანიშნავი ქილები ჰქონია მის ქარხანას. რა მიმზიდველი. მისი მოღვაწეობის დოკუმენტი. აშენდა კაცი, პირდაპირ აშენდა და აგერ თითონ, რომ ჰამენ ამ მურაბას, ალბათ აზრიც გამოუმუშავდებოდა იმის ქარხნის შესახებ. ფაქტია!

— მიირთვით, მიირთვით. — შეეპატიჟა მეზობელ დირექტორ ქალს კალისტო და ლამბაქზე მურაბა თავისი ხელით გადმოუღო.

— გმადლობთ, ნუ სწუხდებით.

— თქვენც მიირთვით. — გადმოუღო მარჯვენე მჯდომ მეზობელსაც მურაბა კალისტომ. — თქვენც, ამხანაგო... თქვენც... ჩემი ქარხნის მურაბა გახლავთ... დიახ, ჩემი ქარხნის....

— თქვენ რატომ არ მიირთმევთ თითონ?—მიმართა ქალაქა ქალმა კალისტოს.

— როგორ არა, მეც ვიახლებით. — უპასუხა ღიმილით კალისტომ, ქილაში კოვზი მადიანათ ამოუსვა და როდესაც თავდადგმული კოვზი ლამბაქზე გადმოაყირავა, მთელ სხეულში ისე დააზრილა თითქო ელექტრონს დაერბინოს მისთვის.

კოვზს საკმაოდ მოზრდილი ხოჭო გადმოყვა.

კალისტომ სწრაფად დაფარა ზევიდან კოვზი ამ საშინელებას, გაოფლილ შუბლზე ხელი მოისვა და იქით-აქეთ მიმოიხედა ხომ არავინ შემნიშნაო.

„მგონია არავის შევეუნიშნავარ. — გაიფიქრა კალისტომ. — რას მოვესწარი ამას. აშკარად დავიღუპე კაკალი კაცი. რომ გასკდეს მიწა და თან ჩამიტანოს, ის მიჩვენებია. ვაი შენ ჩემო თავო. სად ვიღუპები ეს მარგალიტით ბიჭი!“

— თქვენ რატომ არ მიირთმევთ?—მიმართა ისევ ქალაქა შერეულმა ქალმა, — თუ თქვენი ქარხნის ნაწარმოებს თითონ არა სჭამთ?

— ა... არა.. რასა ბრძანებთ! — შეკრთა კალისტო, დაფაცურდა, ცხელი ჩაი სწრაფად მოსვა და პირი დაიწვა.

„რას ჩამაცივდა ეს გადაყრუებული ბებერი — ფიქრობდა მწარეთ კალისტო — ეს ოჯახქორი, მგონია მეარშიყება! არ ვჭამო. სირცხვილია. დაეტოვო? დამლაგებელი ქალები ნახავენ და უარესია. რა ვქნა, რა წყალში გადავარდე?!“

— თქვენ რაღაც საეჭვოთ არ მიირთმევთ თქვენს მურაბას. — ეშმაკური ღიმილით მიმართა ისევ ქალმა.

„ბიჭო, რას გადამეკიდა ძველი ხურჯინით ეს ოჯახდასაქცევი, მგონია შეამჩნია რაღაცა, რავე ეშმაკურად იცინის... დამანებე თავი რა გინდა ქირა, ცოლად გითხოვ თუ გინდა, ოღონდ ახლა მომეშვი“—განავრძობდა თავის შემფოთებულ ფიქრს კალისტო.

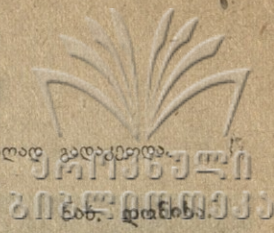
— თქვენ მაინც არ ჰამთ მურაბას?..

— არა, როგორ არა.. დიახ... ვიახლებით...

„მომაკვლევიებს თავს ვიღაცაა ეს... ეს... იტყვიან ახლა კაცმა კაცი რაზე მოკლაო! რა უნდა ახლა ჩემგან? არა და.... რა ვქნა მე უბედურმა. დატოვება არ შეიძლება. ჯიბეში ვერ ჩავიდებ... ეეჰ. შევჭამ და ის იქნება! რა ვქნა, აბა! მოკვლით არ მომკლავს და სირცხვილის ჰამას ამის შეჭმა მიჩვენებია. გავუძლებ როგორც იქნება“.

კალისტომ შეურჩია დრო და როდესაც ყველას ყურადღება მოლაპარაკისკენ იყო მიქცეული, უცებ მოუსვა ლამბაქზე კოვზი და სწრაფად გააქანა პირისაკენ. როდესაც მურაბაში ამოვლებულ ხოჭოს ყლაპავდა თვალები ისე მაგრად დახუჭა, რომ ცრემლები გადმოვარდა. ერთი კი იგრძნო, რომ ვერაგმა ხოჭომ თავისი ფეხებით ყელი ჩაფხაჭხა, მაგრამ მეტი სახიფათო არაფერი მომხდარა და კალისტოს გულზე მოეშვა. აჩქარებულად დააყოლა ცხელი ჩაი და შეეცადა ისეთი სახე მიეღო, თითქო არაფერი მომხდარიყო.

ა.კ. ბელიაშვილი.

— ბახჩო ჯვანი! შენს საფლავზე რა ქნებს!.. ბაღი ქნეს ბახჩო-ჯანი წალკოტივით რამე ბაღი გააშენეს.

ცხელ-ცხელი ამბები

მზრუნველი

წალვერი. წალვერის კეთილმომწყობმა რომანოზ ცხადაძემ აბანო გაზაფხულამდე დაკეტა; ამ „ლონისძიებას“ იმით ასაბუთებს, რომ მოსალოდნელია ზამთარში ცხელი აბანოდან გამოსული ხალხის გაციებო.

უჩინარი

ვინც მოასწრებს მისია

ჩხორაძე. რაისაგაზეთო ბიუროს გამგემ ჭეჭიამ ხელმომწერლებზე მოსულ ჟურნალ-გაზეთებს თავის კანტორაში მიუჩინა ბინა, ასეთი წარწერით: „ვინც მოასწრებს მისია“. ჟურნალ-გაზეთებს დატაცებაში ყველა გამველ-გამომველს აქვს მონაწილეობის მიღების უფლება.

კ. ლეხეჭინელი

საჩივარი

იპიდანვა. ხმები გავრცელდა რომ ადგილობრივ სამკითხველოს თავგები საჩივარის აღძვრას აპირებენ სამკითხველოს გამგის წინააღმდეგო. ისინი მოითხოვენ რომ გამგემ, რომელიც თვეში ორჯერ შემოიხედავს ხოლმე სამკითხველოში, სახრავი მაინც დაგვიტოვოს რამე, რომ შიმშილით ფეხები არ გავფშვიკოთო.

კ. ლე-ნელი

მზრუნველობა

ცხაკაია. ქალაქის საბჭომ საკოლმეურნეო ბაზრის კეთილმოწყობაზე გათვალისწინებულ 16450 მანეთიდან პირველ კვარტალში უკვე დახარჯა 0, 0001 მანეთი.

კ. ნელი

ცეცხლოკიდებულები

დუშეთი: რაიფინგანის ველად გაჭრილ გამგეს დ. კილაძეს ასეთი შინაარსის წერილი დაუტოვებია თავის კაბინეტში: „არც სამსახური მაწუხებდა და ნურც სხვა შემაწუხებს ძებნით. ჩემი გული ათასმა სიყვარულმა ზღვასავით ააფორიაქა და ცვილივით დააღწია. ვადავსწყვიტე ჩემს სირინოზებთან ერთად ან თავი მოვიკლა და ან მრავალცოლიანობის პრობლემა გადავსჭრა—„დავითი“ ხეველი.“

დ. ნინოზვილის ტამაზი

ხიდიხთავი (გორის რაიონი). სოფ. საბჭოს თავმჯდომარე დ. ნინოზვილმა გუშინ გამოღვიძებისას ერთხელ კიდევ გადაყლუნწა მძრალად ზენის მზადების სადღეგრძელო და ისევ ტკბილ ძილში მიეცა.

კ. ტ-ბე

მსაჯული — ბრალდებულო, უკანასკნელი სიტუვა თქვენია; კიდევ რა გაქვთ თავის გასამართლებელი?
ბრალდებული: — აღარაფერი აღარ დამრჩა: უკანასკნელი მარცა შეონდა და ისიც თქვენს მდივანს მივეცი.

„ეგ არის, რასაც ეძებდი...“

ერთხელ ამხ. სერგო ყრუაშვილს ტერორი მოუწყვეს. უნდოდათ დაქანგული ტყვიით გაეპოთ მისი შუბლი და ენახათ, რა მასალისაგან შესდგება ის გული, რომელსაც კერძო ვაჭრები და სპეკულანტები არ ებრალებან.

რაკი სიტყვამ მოიტანა, ბარემ იმასაც გეტყვი, ვინ არის ეს ამხანაგი და მისი სისხლი რატომ სწყუროდათ.

ამხ. ყრუაშვილი მეტად მტკიცე კაცია. 1921 წელს, პარტიის რიგებში რომ ღებულობდნენ, ფიცი მისცა პარტიას, რომ მუდამ მისი ერთგული იქნებოდა და განუხრელად, უკანასკნელ სისხლის წვეთამდე იბრძოლებდა მშრომელთა ინტერესებისათვის.

და მართლაც, ამ საქმისათვის მის არასოდეს უღალატნია. საქართველოს ფინსახკომის სისტემაში მუშაობდა და კარგი სპეციალისტის სახელიც დაიმსახურა. მაგრამ ხომ არ შეიძლება მტერსაც უყვარდე და მოყვარესაც! სპეკულანტებმა შეიძულეს იგი.

— რა ურჯულო კაცია, ეგ არის ჩვენი დამბეგრავე, მაგასთან არც ტკბილი სიტყვა გადის, არც მუქარა, არც პურმარილი, მოდი ერთი წავახრჩოთ სადმე და თავიდან მოვიშოროთ, — გადასწყვიტეს სპეკულანტებმა.

შეტქმულების ერთმა მონაწილემ ამხანაგები გასცა და მათი გადაწყვეტილება ყრუაშვილს აცნობა.

ყრუაშვილი მაინც არ მოლბა. დაე, სწორი ხაზისათვის ბრძოლაში მოგვედგო, და შეუპოვრად განაგრძო მუშაობა.

— კაცო! რას აგჩემებია ეგ რაღაც ხაზია, — უსაყვედურებდა შეულღე. — სხვა სამუშაოზე მაინც გადადი, თორემ მოგკლავენ და მაშინ რაღა მეშველებათ.

გასული წლის მაისში ყრუაშვილი თბილისიდან ტყიბულის რაიონის საფინანსო განყოფილების გამგედ გადაიყვანეს. რაიონში ახლად ჩასულ უცხო კაცს, როგორც მოგვხსენებთ, ზოგიერთმა ადგილობრივმა მუშაკებმა აღმატებულ დაუწყვეს ყურება: მხრები აიჩიჩეს, თავი გადააქნ-გადმოაქნიეს, გაიკვირვეს — „ეს რა ჩიტი მოფრენილა, საიდან და სადაურიო“.

ყრუაშვილმა სულ მალე გამოამყვანა საფინანსო განყოფილების ერთი ინსპექტორი, რომელიც მავნებლობას ეწეოდა. ეს გვაში უშუალოდ დაკავშირებული იყო რაიონის საფინანსო განყოფილების ერთი ინსპექტორი, რომელიც მავნებლობას ეწეოდა. ეს გვაში უშუალოდ დაკავშირებული იყო რაიონის საფინანსო განყოფილების ერთი ინსპექტორი, რომელიც მავნებლობას ეწეოდა.

ხალხის მტრები, რომლებიც მაშინ ჯერ კიდევ არ იყვნენ გამოძევებულნი, ყრუაშვილის წინააღმდეგ შეიკაზმნენ „თოფითა და ჯინჯილითა“. — მაგან დაგვირღვია მყუდრო ცხოვრება, მანამდე ტკბილი პურისჭამა გვქონდა, გავადლოთ აქედან. „შენს მადლსა, ჩხიკენი ნუ გვინდა, სუფრასა აგვიშლიანო“, — ჩასჩინებდნენ ისინი რაიკომის ყოფილ მდივანს. რაიკომის მავნებელი მდივანიც ყოველგვარ ხერხს მიმართავდა, რომ ყრუაშვილი ხელში ჩაეგდო.

— მარჯვე კაცია ჩვენი მდივანი, სად გაექცევი!

„დავიდარაჯვებს, შეგირჩევს დროსა, ავად რომ იყო ან გეძინოსა, ვედარ მოიხმარ შეილსა და ძმასა და ცხვირში გადენს ნაღველს და ძმარსა“, —

ლიღინებდნენ ხალხის ეს საზიზღარი მტრები და თვალს ადევნებდნენ, რაიკომის ყოფილი მესამე მდივანი როდის გააბამს მსხვერპლს მახეშიო.

ამ დროს რაიკომის პირველ მდივანად ჩაკაბერიამ დაიწყო მუშაობა.

ხალხის მტერმა მესამე მდივანმა ჩაკაბერიას ყრუაშვილი გააცნო როგორც უქნარა, ზარმაცი, ბალასტი, საეჭვო. ჩაკაბერიამ,

თითქოს უდიდესი დამნაშავე აღმოაჩინაო, თავისუფლად ამოისუნთქა და თავის თავს უთხრა:

„ეგ არის, რასაც ეძებდი, მორჩი და მოისვენეო“.

ეჭვქვეშ დაყენებულ ყრუაშვილს რაიკომის მდივანი ჩაკაბერია თვალუფროს ადევნებდა. — შენ, ყმაწვილო, — მიმართა მან ერთხელ ყრუაშვილს, — იცი თუ არა, რომ რაიონში გასასყიდად შემოტანილ სიმინდზე ბრუნვის გადასახადის დარიცხვა არ შეიძლება?

— პირველათ მესმის.

— წინადადებას გაძლევ გასასყიდ სიმინდს ბრუნვის გადასახადი არ დაარციხო, რადგან გადასახადის დარიცხვა ფასის გადიდებას იწვევს. თუ ჩემს ბრძანებას არ შეასრულებ, წაგაბრძანებ იქ... წინადადება არ დაუსრულებია, მაგრამ ისედაც გასაგებია, რასაც ჰპირდებოდა.

ყრუაშვილმა წერილობითი ახსნა-განმარტება წარუდგინა რაიკომის მდივანს, რომ მისი ბრძანება უკანონოა და არ შეასრულებს.

— მაშასადამე, ყრუაშვილი უნდა მოვხსნათ, — მსჯელობენ რაიკომში. — მერე მის ადგილზე ვინ წამოვაყენოთ? პაიჭაძის წამოყენება შეიძლება. მართალია, ფინსახკომის რევიზიამ მოხსნა ის სამსახურიდან, როცა რაისაფინანსო განყოფილებაში მუშაობდა, მაგრამ არა უშავს რა, — როგორც გიჭირდეს, ისე გიღირდესო, — ნათქვამია.

ყრუაშვილმა უმცროსი თანამშრომლებისაგან შეიტყო, რომ ის მოხსნილია და პარტიის რიგებიდან გარიცხული. რა გაეწყობა, ძალა აღმართსა ჰხნავსო, გაიფიქრა, და ოქმის ამონაწერი მოითხოვა. — რა ამონაწერი, რის ამონაწერი, ზეპირად ხარ მოხსნილი, ოქმი არ დაწერილა და ამონაწერი რისი მოგცეო, — უპასუხა საქმეთა მმართველმა იპოლიტე ნიჭაბაძემ.

— გაჩერდი, ენა არ დაასველო, მოხსნა თურმე შეჭარბით ტკბილია იმასთან შედარებით, რასაც შემდეგ ვიპირებენ, მაგრამ რომ არ იცი!

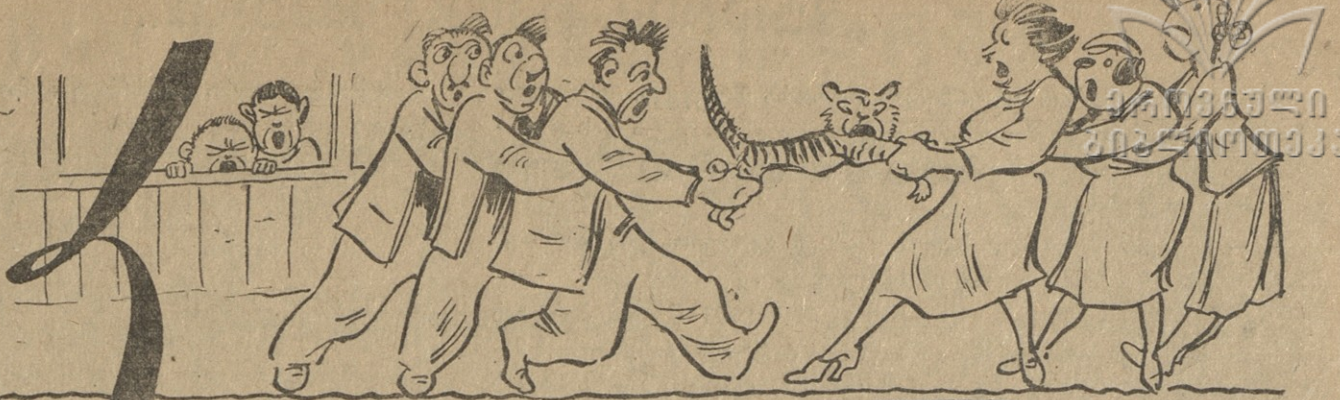
3 დეკემბერს, წყეულიც იყოს ის დღე ჩემთვის, — აცხადებს ამხ. ყრუაშვილი, — ჩემთან მილიციის უფროსი მოვიდა და დამაპატიმრა. შენ ტროცკისტი ხარ, ხალხის მტერი, ჩემთან წამოდი, შენი ადგილი მე ვიცი, სადაც არისო. გამიკვირდა, ნუთუ მართლა ტროცკისტი ვარ-მეთქი!

ბევრი ვემუდარე, რა მხეცი ბრძანებულხარ, გამიშვი ხელი, ალბათ თქვენ თვითონა ხართ ტროცკისტები-მეთქი, მაგრამ მგლის თავზე რომ სახარება იკითხო, რა გამოვა! რა არ ვიფიქრე! იქნებ შეეშალათ და სხვის მაგივრად დამაპატიმრეს-მეთქი. პირველად ისიც კი ვიფიქრე, ხუმრობენ და ჩქარა გამომიშვებენ-მეთქი, მაგრამ ორ თვეს ვიჯექი და აბა ორ თვეს ხუმრობა ვის გაუგონია!

ვინ იცის, კიდევ რამდენ ხანს უნდა ვმჯდარიყავ, საკ. კ. პ. (ბ) ც. კ-ის იანვრის პლენუმს რომ ჩემთვის კარი არ გაეღო.

გამოვედი და რა ვნახე! ჩაკაბერია მოუხსნიათ, რაიკომში მოკალათებული ხალხის მტერი მესამე მდივანი და მილიციის ის უკაცრავადპასუხია უფროსი, რომელმაც მე დამაპატიმრა, თვითონ ყოფილან ხალხის მტრები და მათთვის სათანადო ადგილი მიუჩინიათ. მაშ რა ეგონათ ქოფაკებს, განა სიმართლე დაიკარგებოდა? მე რომ შეუბნებოდნენ, შენ კუდი ხარ, ხალხის მტრების კუდიო, თურმე თვითონ კუდიც ყოფილან და მეტიც.

ხალხის მტრებს ნომერი არც ამ შემთხვევაში გაუვიდათ.

საქაფონი

ერთმანეთი გაიცნეს... შეიყვარეს... და დაქორწინდნენ.

ათ წელიწადს ცხოვრობდნენ ერთად.

შვილი არ ჰყავდათ.

ამ სიცარიელის შესავსებად ცოლმა კატა გაიჩინა.

ქმარი ერთხანს წინააღმდეგი იყო, მაგრამ მოალობო იგი ცოლის

არგუმენტმა:

— შენ რომ სამსახურში ხარ, მე ვისთან გავერთო?

— სხვასთან გართობას, სჯობია კატასთან გაერთოს. — გაიფიქრა ქმარმა და მანაც დაუწყა კატას ალერსი—ცოლის საპატივსაცემოდ.

მაგრამ კატამ მაინც ვერ უშველა საქმეს.

კატით გართობამ ვერც ერთი ვერ დააკმაყოფილა და...

და ამ ნიადაგზე ჩამოვარდა ცოლქმარს შორის უსიამოვნება, რომელიც მალე განქორწინებამდის მივიდა.

მთელი ქონება შუაზე გაჰყვეს.

მშვიდობიანად მთავრდებოდა განშორება, რომ მოულოდნელად კატის საკითხი წამოიჭრა მათ წინაშე.

ცოლი დარწმუნებული იყო, რომ ქმარი კატაზე არავითარ პრეტენზიას არ განაცხადებდა. ამიტომაც მან თამამად დაავლო კატას ხელი და მიჰყავდა თავის ახალ ბინაზე.

— კატა სად მიგყავს? — ჰკითხა ქმარმა.

— ჩემს ბინაზე.

— არა, ეს კატა ჩემია. აქ გაიზარდა და აქ უნდა დარჩეს! — შეუტია ქმარმა.

— როგორ თუ შენია!

— დიახ, ჩემია! ოჯახი გამინადგურე და ახლა ეს კატაც შენ გინდა წაიყვანო?!

— შენ რად გინდა კატა. ეს რა მამაკაცის საქმეა!

— მე უფრო მესაჭიროება კატა, ვიდრე შენ.

— რა მოსაზრებით?!

— იმ მოსაზრებით, რომ თავგები აწი უფრო გაჩნდებიან ჩემს ბინაში, რადგან მე მთელი დღე სამსახურში ვიქნები.

— ეს ჩემი საქმე არ არის. თუნდაც სულ შეუჭამიხარ ვირთხებს, მე ეს არ მადარდებს. კატა ჩემია და მე მიმყავს. ნებით თუ არ მომცემ, ძალით წავიყვან.

— ვერ წაიყვან.

— სასამართლოში გიჩვილებ და მოვიგებ.

ვინ იცის, რით დამთავრდებოდა მათ შორის გაცხარებული დავა, რომ მეზობელი არ ჩარეოდა.

— კატა ორთავეს გეკუთვნის. საკვირველია, ერთმანეთს ადვილად გაეყარნით, ხოლო კატას კი არ ეყრები. ნუ თუ კატა უფრო მეტად გიყვართ, ვიდრე ერთმანეთი გიყვარდათ? სირცხვილია, თქვენი ასეთი საქციელი!

— ჯინაზეა, თორემ მართლა უყვარს, გგონია? — თქვა ქმარმა.

— ყოველ შემთხვევაში უფრო მეტად მიყვარს, ვიდრე შენ მიყვარდი.

ცოლის ამ დაკინვაზე ქმარი აენტო, არ იცოდა რა ექნა. მაგრამ მეზობელმა შეთანხმების ფორმულა გამონახა:

— ნუ დავობთ. ერთ კვირას ერთთან იყოს კატა, მეორე კვირას—მეორესთან.

— ერთი კვირის შემდეგ რომ არ დამიბრუნოს? — იკითხა ცოლმა.

— ხელწერილი ჩამოართვი.—უთხრა მეზობელმა.

მართლაც დაიწერა ასეთი ხელწერილი: „...მე—ანდრო მალაძე ვალდებული ვარ ერთი კვირის შემდეგ ჩავაბარო ჩემ ყოფილ ცოლს ლამარა ჯეირანაძეს კატა“. ხელწერილზე, რა თქმა უნდა, იყო ხელისმოწერა და სხ.

ერთი კვირის შემდეგ ვადა გაუვიდა ხელწერილს. ქალი გულის ფანტკალით ელოდა ყოფილი ქმრისაგან კატას.

კიდეც გაეხარდა, როცა ნაცნობმა მეზოვემ მას კოლოფი მიუტანა და უთხრა:

— ანდრომ გამოგვზავნათ, შიგ კატა არის.— და მეზოვე მშინვე საჩქაროდ, ყუთის გახსნამდის უკან გაბრუნდა.

— ჩემი ფისო, ჩემი მშვენიერი... აღტაცებით ამბობდა ქალი და ხსნიდა ყუთს. გახსნისთანავე ჩაიხუტა და ჩაკოცნა. შემდეგ ხელში შეატრიალა და... და მის გაკვირვებას სასლგარი არ ჰქონდა, როცა დაშინებულმა კატამ სიბრაზისაგან თავისი ბასრი ბრჭყალებით სახე გაუკაწრა. შეხედა კატას და... ოი, საკვირველებავ! სხვა კატა იყო. მთელი ოჯახი ფეხზე დადგა: მამა, დედა, უფროსი და და უმცროსი ძმა. ყუთში წერილი ნახეს: „ვასრულებ ჩემს პირობას, გიგზავნი კატას. მართალია, ეს კატა სხვა კატაა, მაგრამ პირობაში მე ხომ არ მიწერია, რომ აუცილებლად ჩვენი კატა გამოგვზავნა შენთვის“. ასე სწერდა ყოფილი ქმარი.

მონახეს და წაიკითხეს ხელწერილი. მართლაც ეშმაკურად იყო ხელწერილი შედგენილი. ამან კიდეც უფრო გააბრაზა ესენი და დაიძრენ იერიშის მისატანად.

ანდრომ იცოდა, რომ ეს ასეც მოხდებოდა. ამიტომ მანაც გაამგრა პოზიციები და სოფლიდან „გამოწერილ“ დედასა და ბებიას თითონ ჩაუდგა სათავეში.

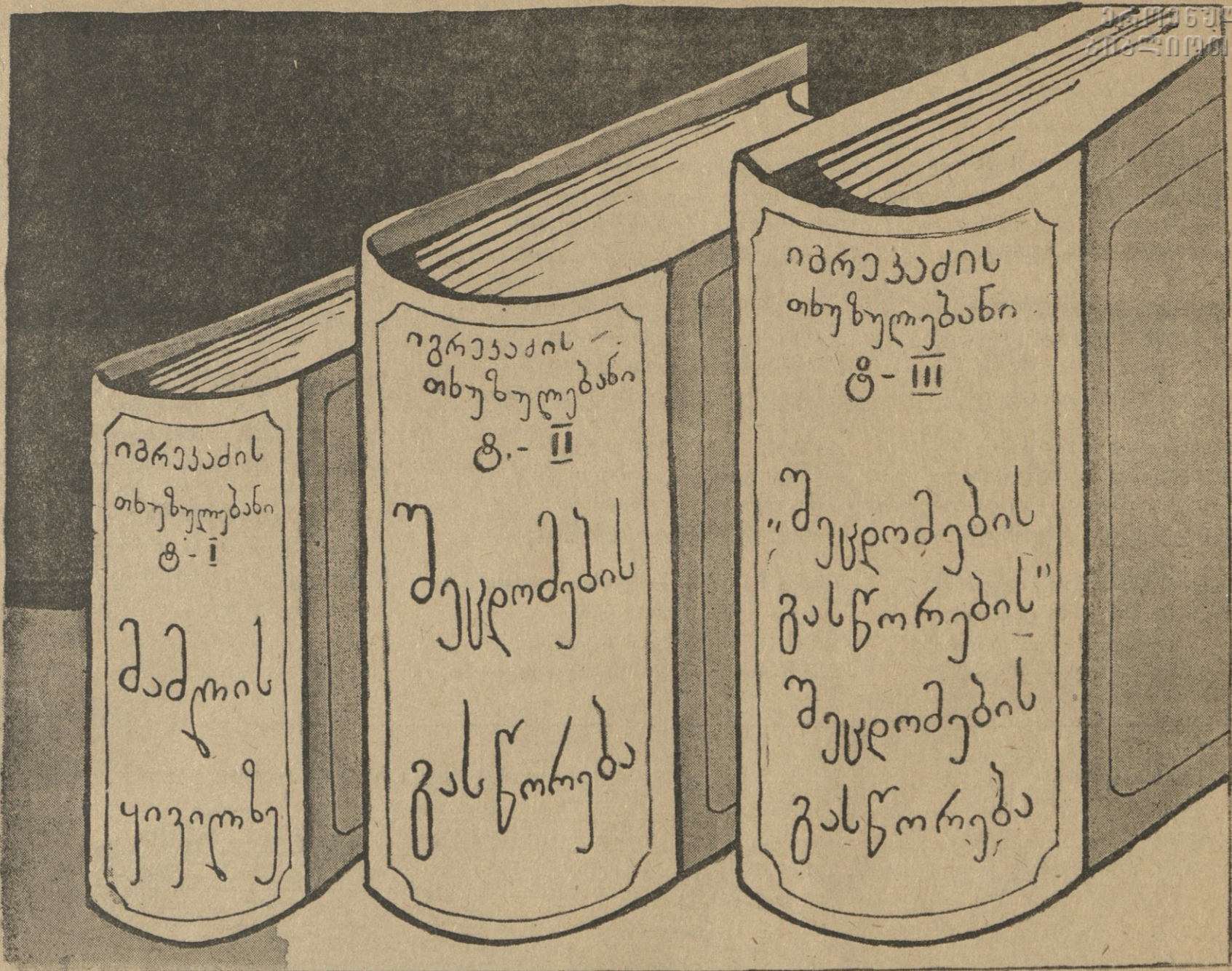
ეზოში ატყდა აყალმაყალი.

ლამარამ დაავლო კატას ხელი და დააპირა გაქცევა, მაგრამ ანდრო წამოეწია და მანაც ჩავლო ხელი კატას უკანა ფეხებში. კატის კნავილი მთელ ეზოს აზანზარებდა. მისი მოთქმა კიდეც უფრო გულშემზარავი გახდა, როცა ქალსა და კაცს თავისიანები ჩასჭიდებოდნენ და თავისკენ ექაჩებოდნენ. საწყალი ცხოველი უეჭველად შუაზე გაწყდებოდა, რომ არ გამოჩენილიყო მეზოვე და მეზობლებსაც არ აღემალლებინათ ხმა ამ სასაცილო, მაგრამ ამავე დროს კატის გამო სავალალო ამბის წინააღმდეგ.

— რაკი თქვენ ვერ რიგდებით ერთმანეთში კატის გაყოფაზე, მე გავსჯი ბრძენი სოლომონით, — სთქვა მეზობელმა და მეზოვეს დაუძახა, რომ ცული მოეტანა.

მეზოვე, ხელად გაჩნდა ცულით ხელში.

— გაბო, — მიმართა მან მეზოვეს, — შუაზე ვასჭერი ეს კატა, რომ ორთავე მხარეს ნახევარნახევარი ხვდეს.

გაბომ ცული აღმართა და მეზობელს თვალი ჩაუჭნია. ყველა მოელოდა, რომ ერთერთი რომელიმე მხარე გამოიჩენდა ადამიანურ სიბრალულს, შეეცოდებოდა საწყალი ცხოველი და ხელს აიღებდა მასზე, რომ იგი ცოცხალი დარჩენილიყო. მაგრამ ასე არ მოხდა.

— არც მე და არც შენ. — ერთმანეთს ეჯიბრებოდნენ ისინი და მთელი ძალღონით სწევდნენ თავისკენ კატას, რომელიც საწყლად ენაოდა. აივანზე გადმოდგარი ბავშვები სტიროდნენ. ისინი ხედავდნენ, რომ მათ საყვარელ ფისოს უსაშინელესი წამებით სიკვდილი მოელოდა.

მეზოვემ ამართული ცული უკან გადაისროლა, უცბად ეცა ხელებში მოჩხუბრებს, კატა გამოსტაცა, ხელში შეატრიალა და ეზოში გაუშვა. აცრემლებულმა ბავშვებმა სიხარულისაგან ტაში დაპყრეს, შემოესიენ მეზოვეს მადლობის ნიშნად და დაშინებული კატა სამკურნალოდ წაიყვანეს.

რაში შეცდნენ ბავშვები, ამაზე, დასკვნა მკითხველმა გამოიტანოს.

ავტორის აზრით კი, კატა არ იყო წასაყვანი სამკურნალოდ...

ისელი.

გამოცდილი მასტავლეგალი

ვაგზადეუ მასტერნათ და თათარიახნათ

სუდენტებს უმაღლესი სკოლისათვის რუსულში, მათმატიკაში, გეომეტრიკაში, ქათრულში და ფრანციცულში და აგრეთვე ყველა საგნეფში.

ვასწორეუ ფოჩიკას ლამაათ და კოხბათ.

მისამართი: ბრმა ნაწლავის ჩიხი № 215.

სახელგამმა გამოსცა გ. ფლობერის წიგნი „მადამ ბოვარი“ საღვთისმეტყველოთ ალ. ყაზბეგის „მამის მკვლელის“ ერთი ფორმა არის ჩატკალო. გამომცემლობა „ტექნიკა და შრომა“ მ. ზანდუკელის „ლიტერატურის ისტორიაში“ სტატისტიკის რომელიღაც სახელმძღვანელოს ფორმა ჩააკერა.

აქ სახელგამის სტამბას მივმართავ ვთხოვ ბეჯითად რომ ხმა ილოს ყურად. ვეტყვი მადლობას იმ შრომისათვის, მან რომ გასწია ჩემს სამსახურად.

მე ვიცი დღემდე მეცნიერთაგან გამოკვლევებში არვის უცდია, გამოერკვია გავლენა — ფლობერს ყაზბეგისაგან რომ განუცდია.

„საიდან სადა, წმინდაო საბა“ სად ყაზბეგი და სად ფლობერიო, — თუმც იტყვის ბევრი, — მე და ჩემს საბუთს მაინც ვერაფერ ვერ მოგვერიოს.

ეს იცით ყველამ, რომ სახელგამმა გამოსცა შარშან დიდი ლხენითა, გუსტავ ფლობერის „მადამ ბოვარი“ ნათარგმანები ფრანგულ ენიდან.

ამ თარგმანიდან ძლიერ აღვილად აღმოვაჩინე მკვლევარის თვლით, რომ ამ დიდ რომანს უხვად აჩნია ალ. ყაზბეგიდან გავლენის კვალი.

ასე გასინჯეთ — ბაძავს კი არა, თუნდაც მიიღეთ იგავ-არაკად: ორასოთხმოცდამეცხრე გვერდიდან სულ „მამის მკვლელით“ ილაპარაკა.

ავტორს უცვლელად გადუტანია ნუნუს განცდები ფრანგულ ენაზე, ასე გამხდარა პლაგიატორი... ვფიქრობ, ამ ძლიერ აღმოჩენაზე,

მაღე მომცემენ დოქტორის ხარისხს, არ ჩაიდენენ უსამართლობას, რომ დამეხმარა მე ამ საკითხში, სტამბასაც ღირს, რომ ვუთხრა მადლობა.

არც „ტექნიკა და შრომა“ ჩამორჩა და სახელგამის ვახდა ამფსონი: მ. ზანდუკელის წიგნში ჩააკრა თექვსმეტი გვერდი — საფინანსონი.

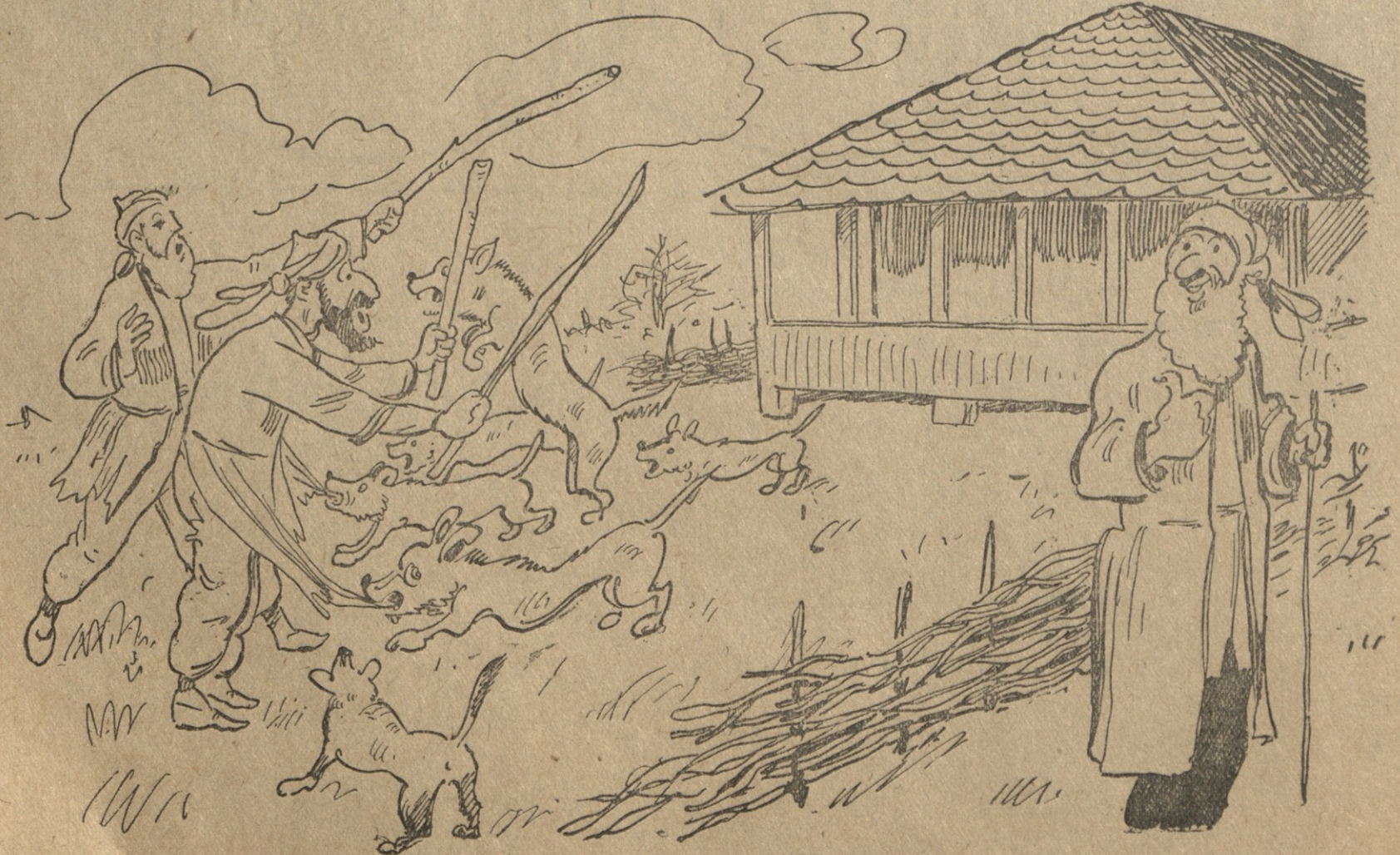
წიგნი ჯერ ვითხრობს ქართველ მწერლებზე, გაუტაცებარ აზრით სავსებით. შემდეგ კი უცებ — „სასოფლო საბჭომ როგორ იხმაროს თავის სახსრები...“

მკითხველს არ ახსოვს, რომ ამ პროფესორს ჯერ დაეწეროს შრომა კრედიტზე, ამიტომ გვიკვირს ასეთი რამე რატომ მიაკრეს მის წიგნს ზედიზედ?!

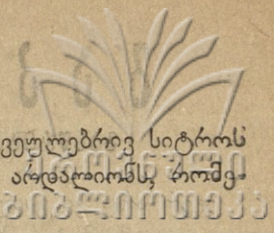
რაზი.

ნახ. დონისა.

ცაგერის სატყეოს ეზო ქოფაკი ძაღლებით არის სავსე ყოველთვის.

— რაც ქვეყანაზე ტყუები ყველა რომ მე დამიმტკიცონ ამ ძაღლების ხროვას მაინც არ დავაგლეჯინებ თავს.

არდალიონ ალავერდაძეს დილიდანვე თავის ტკივალი აპყვა. ისე ეჩვენებოდა, თითქოს ვიღაცას მისთვის ფიცრის ნაჭერი ჩაედოს თავში.

— რა თავი მტკივა ეს ოხერი!

— თავა, თორემ შიგ ტვინის მადანია! — შენიშნა ცოლმა, რომელმაც წინა ღამით ტანზე თითონ გახადა არდალიონს, ვინაიდან ამ უკანასკნელს იმდენი გადაეკრა, რომ საკუთარი თავის საჭის მართვის თავი აღარ ჰქონდა.

— სად დალიე იმდენი? — ჩააცავედა ეფროსინე. — შე უბედურო, ყოველდღე უნდა სვა? არ განსოვს, იმ დღეს ახალი კბილი რომ მიათესე?

როგორ არ ახსოვდა მურზაყანს! ახლად ჩადგმული კბილის მაყარი იგი გადაიხადა და ისე საფუძვლიანად, რომ ამ კბილის ამოვარდნა მხოლოდ მეორე დღეს შეამჩნია.

კიდევ ბევრი უსიამოვნო ამბავი მოისმინა არდალიონმა თავისი საყვარელი მეუღლასაგან და რაკი ვეღარ გაუძლო, ორიოდვე ჰიქა არაყი გადაჰკრა და შინიდან გამოვიდა.

სწორედ ბაზრის ახლოს წუხანდელ თანამესუფრეებს შეხვდა. გაიმართა მოკლე თათბირი, რის შედეგად ყველანი იმ დასკვნამდე მივიდნენ, რომ მედიცინის, სტომატოლოგიის, კლიმატოლოგიის, თერაპიის, ფიზიკისა და ნივთიერებათა ცვლის გაუმჯობესების თვალსაზრისით დიდებულა იქნებოდა ხაში ნივრით და კახური არყით.

— ხაში ნივრით! — წამოიძახა არდალიონმა. — იცით თქვენ, რა არის ნივრის ხაში არყით? წაიკითხეთ ევლუი ტიკტორაძის თხზულებათა მესამე ტომის მესამე ფურცელი და იქ ნახეთ: „ვაჭმევ ძესა ჩემსა აბრაამისასა ხაშსა ნვრისასა და ვასმევ არაყსა ჰაჰისასა...“ ხაში და არაყი — ეს ხომ ცხოვრების კვინტენსეციაა! წამოდიო, ნულარ ვაგვიანებთ!..

შეუძლებელი იყო წინააღმდეგობის გაწევა ამ ურყევი არგუმენტებისათვის. ნივრის ხაში და ჰაჰის არაყი ხელად გაჩნდა სუფრაზე. რამდენი დალიეს არაყი ან შემდეგ რა ფერის ღვინო სვეს, ეს არ ახსოვს არდალიონს. ეს იცის მხოლოდ, რომ ბნელოდა, როცა სახლში მივიდა და მაშინვე დააწვინეს.

წვეს ნაბახუსევი არდალიონი და ყვლეამშრალს წყალი სწყურია. სწყურია, ვითარცა მექარავენეს ცხელ უდაბნოში. ჩუმად ღებდა, იცვამს და ბორჯომის მინერალური წყალის მალაზიისაკენ მადის.

— რა მშვენიერებაა! — ამბობს ხახვამშრალი არდალიონი, როცა გაზიანი წყალის შადრევანს ხედავს. მიდის და სვამს. კიდევ სვამს. და ისევ სვამს. სვამს და სვამს.

სვამს.

„ღვინო? არაყი? ამასთან ღმერთმა შეარცხვინოს...“ ბუტბუტებს იგი.

დაწყნარდა. გამოვიდა და ტრამვაის ვაგონში ჩაჯდა. მაგრამ ისევ მოსწყურდა. ალბად ხაშის შემდეგ თევზიც სჭამა... ჩამოხტეს? ეზარება.

— თქვენ, ამხანაგო, ხომ არ გწყურიათ? — თავაზიანად ეკითხება მას კონდუქტორი.

— მე? როგორ არა!.. ვინჩობი წყურვილით!..

— ინებეთ! — ალერსით ეუბნება კონდუქტორი და ლიმიანათით სავსე ბოთლს აწვდის.

არდალიონმა თვალის დახამხამებაში დასცალა ბოთლი, მადლობა გადაიხადა და ჩამოხტა.

ფეხით მიდის არდალიონი. მიდის და ისევ სწყურია. „რა უბედურება! მარტილი ხომ არ მიჭამია გუშინ?“ — ფაქრობს იგი და იტანჯება. მასთან მიდის მორიგე მილიციელი:

— თქვენ, პატივცემულო მოქალაქე, სახეზე გეტყობათ, გწყურიათ. მართალია? მართალია... — ხრიალებს არდალიონი.

თავაზიანი მიღმეუბანი ჩანთიდან იღებს არაჩვეულებრივ სიტროს (არტელი „სუმერი“) და აწვდის მოწყურებულ არდალიონს, რომელიც დაუყოვნებლივ სცლას ბოთლს.

მცირე მანძილი გაიარა. ტაქს დაუძახა და ჩაჯდა. ჩაჯდა თუ არა, ისევ მოსწყურდა.

— უკაცრავად... შეაჩერეთ... მწყურია...

— გწყურიათ? მერე და ვერ იტყვით? — უბასუხებს ალერსიანი შოფერი და კაბინიდან აწვდის შესანიშნავ „საირმეს“. — მიირთვით, თირკმლებსაც ძალიან რეგებს.

„საირმე“ რაკრავით ჩადის არდალიონის ყელში.

— ვენაცვალე ირმებს, რომ ეს საირმე გამოუგონიათ! — ამბობს ყელგასველებული არდალიონი. შოფერს ისტუმრებს და მატარებელში ჯდება, რომ პირდაპირ საირმეში წავიდეს და ირმებთან იქეიფოს საირმის წყალით.

ვაგონში ისე მოსწყურდა არდალიონს, რომ რევიზორს პასუხიც ვერ გასცა.

— თქვენი ბილეთი!

— ხხხხხხხხხხხხ...

— ბილეთი! თქვენ გეუბნებით!

— ხხხხხხხხხხხხ...

— არა გაქვთ? თავს იკატუნებთ? გადაიხადეთ ჯარიმა!

— ხხხხხხხხხხხხხხხხ...

— კაცი იხრჩობა, რა დროს ბილეთია! — ჩაერია გამყოლი.

— წყალი მოატა, წყალი! — გაიძახის რევიზორიც.

„ბორჯომი იყოს, ან საირმე“... სურს სთქვას არდალიონმა, მაგრამ ყელი არ მოქმედობს.

— დალიეთ, ძვირფასო, — მიაწოდა მას „ზვარეთით“ სავსე გრაფინი გამყოლმა.

არდალიონს შეპატიჟება აღარ ესაჭიროებოდა:

„ასწია, გადაწურა და დასცალა“... ჩაუღეჭს არდალიონს მისი სმით აღტაცებულმა რევიზორმა. — აბა, ახლა მოიტა ბილეთი. ყოჩაღ! გქონია!

ქუთაისში არც კი იყო ჩასული, რომ ისევ მოსწყურდა. „სახანაში ვაყავი თუ აღზევანს?“ უკვირს არდალიონს. ბუფეტში შედის, სამოდვე ბოთლს სვამს, მოხალტურე მანქანაში ჯდება და საირმისაკენ მიდის.

აჯამეთის ტყესთან (დალახვროს ეშმაკმა!) წყარო შეხვდა. ხელახლა მოწყურებული არდალიონი დაეწაფა წყაროს და სვა. და სვა... ხოლო ამის შემდეგ იქვე ტყეში შეუხვია...

კარის ბრახუნმა გამოაღვიძა არდალიონი.

— არა, როგორ ფიქრობთ თქვენ? ქვედა სართულში რომ ვცხოვრობთ ხალხი არა ვართ? — ყვიროდა გაბრაზებული მდგმური. — იატაკზე წყალს რომ ღვრით ამ ალიონზე, ხომ იცით, რომ იატაკი არ იჭერს და მეორე სართულზე ჩამოდის ჩვენს ოთახში? მოელება თუ არა ბოლო ამ თავხედობას? მე თქვენ გიჩვენებთ! სახლის სამეულში გიჩვილებთ...

არდალიონს ენა არ ამოუღია. არც შეეძლო: ყელი ყვარავით ჰქონდა გამხმარი. სიზმარში ნასვამ წყალს მისთვის სრულებით არ უშველია. მას სხვა გაჭირვებაც ერთვოდა და კაცი მტკურავდა როგორც ჰირის ოფლში, აგრეთვე ერთგვარ „მინერალურ“ წყალშიაც. მის საწოლთან, გარდა ქვედა მდგმურისა, იდგა ცოცხის ტარმოდერებული ეფროსინე და ერთობ მრისხანე სახით საბანს ხდიდა ყელგამშრალ, მაგრამ საერთოდ კი ძალზე დასველებულ არდალიონს.

ეს იყო პარასკევეს. იმ დღის შემდეგ მურზაყანს ალკოგოლიანი სასმელი აღარ დაუღევია (შაბათამდე).

ჯერ არც კი გათენებულყო კარვად, როცა ფოთის მატარებელი აბაშის სადგურში გაჩერდა. მგზავრები უხასიათოდ გამოვიდნენ თბილი ვაგონებიდან. ყინავს. მივაშურეთ ვაგზალს. დარბაზში ბუფეტია. უხვადაა ყვავილები. კარგია ზამთარში ყვავილები. მაგრამ ჩვენის აზრით არც ღუმელია ზედმეტი...

მებუფეტე ბოდიშს იხდის.
— ნახშირს არ იძლევიან... ჩვენც გვცევა... სამაგიეროდ ცხელი ჩაი გვაქვს...

ამ დროს მართლაც შემოიტანეს უზარმაზარი სამოვარი. ორთქლი ქშენით ამოდიოდა სამოვრიდან და გაყინული იქვე ეცემოდა იატაკზე სეტყვად. მგზავრები გაახარა ჩაიმ. მაგრამ ერთმა რამემ მიიქცია ჩემი ყურადღება: ყველა სვამდა ჩაის, მხოლოდ ჩაის ბუფეტში კი ეწყო მშვენიერი სულგუნი, წითლად შებრაწული გოჭი, ღორის მოხარული ხორცი.

— უკაცრავად, — ვკითხე ოფიციატს, — ძველი ხომ არ არის გოჭი?
— როგორ გეკადრებათ, ახალია!
— მაშ რატომ არავენ სჭამს?
— მწუთხეა...
— მარილი მოგვივიდათ მეტი?
— არა, ფასები...

გადავხედე ფასებს და დარბაზში სიტბოა უტბათ იმატა. სულგუნი კილო — 20 მან., გოჭი — 33 მან., ღორის ხორცი — 27 მან.

— სულგუნი თბილისში 16 მანეთია კილო, — ვუხსნი მებუფეტეს.
— აბაშამ გაუსწრო თბილისს... — იციანიან მგზავრები.

საჩივრის წიგნი

ახალი ფოთი ლამაზია. არ გინდა მოსცილდე ნარინჯოვან ბალებით შემკულ ქალაქს, მაგრამ მივლინება დასრულდა და მიიჩქარი ქალაქის სადგურისაკენ.

— რბილი ვაგონის ბილეთები გაიყიდა. ვაგზალს აქვს ექვსი ადგილი. ადრე მიდი, იშოვნით...

კარგ რჩევას კარგი ბილეთი სჯობს, მაგრამ რაკი ბილეთი აღარ არის, რჩევა მივიღე. ჯერ ფოთის ვაგზალში სალარო ღია არ იყო, როცა მის წინ ავისტუხე. ბოლოს სალაროც გაიღო.

— რბილი? ექვსი კი არა, სამი ადგილი გვაქვს და ისიც გავყიდეთ.

— რიგში პირველი მე ვარ. დახურულ სალაროში ხომ არ გაიყიდებოდა ბილეთები?!

— ქალაქიდან დაგვირეკეს, დაწესებულებას მივეცი.

— უკანონოა! მე მინდა ვიჩივლო!

— მიმართეთ სადგურის უფროსს.

მიმართე. ამხ. კვიცარიძე ღრმად იყო გართული რალაც ფართო უწყისების გასინჯვით. კარგა ხნის ლოდინის შემდეგ შემამჩნია და დაღლილი თავი ნელა ასწია ზევით.

მენუვიკი ამიბრანტი — სწერენ: კოლმეურნეობა მილიონერი გახდაო, უკვირთ? ჩვენს დროს ყველა მოქალაქე მილიარდერი იყო!

— საჩივლელად მოვედი: დახურულ სალაროში რბილი ვაგონის ყველა ბილეთი გაიყიდა.

— ჩემი განკარგულებით! ჩვენი თანამშრომლები მიდიან მივლინებაში და მათ მივეცი.

— მე უკანონოდ მიმჩნია თქვენი მოქმედება... საჩივრის წიგნი მომეცით.

— მიჩივლეთ! წიგნი სალაროშია...

მაგრამ სალაროში საჩივრის წიგნი არ აღმოჩნდა. მოლარის სიტყვით, საჩივრის წიგნს თვით სადგურის უფროსი ინახავს. უკან დაბრუნებისას არც სადგურის უფროსი აღმოჩნდა.

ახლა როგორ მოვიქცე არ ვიცი: ვიჩივლო, თუ თავი დავანებო?

ღიღუბის საღმურაჟი

— რა ღირს ბილეთი სადგურ გრაკალამდე?
— ფასი ბილეთზე აწერია, ნახე და გაიგებ!

— ბილეთზე 1 მ. 30 კ. აწერია.

— მაშასადამე — 1 მ. 30 კ. ღირებულა.

— თქვენ კი 1 მ. 50 კ. გადამახდევინეთ; რაშია საქმე?

— საქმე იმაშია, რომ... მე რაც გადავახდევინე ალბათ კანონშიც ის სწერია. მე დღეს გრაკალის 40 ბილეთი გავყიდე. ყველას 1 მ. 50 კ. გადავახდევინე. შენ რა წითელი კოჭი გამოხვედი, რომ ნაკლებად გადარჩევა?!

ნიანგელეზს

აქა აგზავნი „საქვილევის“ და ესტრა. დის მსახირობთა მიერ მათუბებელთა
გაცუკების გავ. „ბიუგელის“ არსებო. ზის 10 წლის აღსანიშნავად 11 მარტს
მოწუბობილ საიუბილეო საღამოზე.

ეროვნული
ბიუბილიტი

შეგობრებო, გიგზავნით
ერთ გემრიელ საკბილოს,
რომ ნიანგმა ჩანგალი
დაასოს და აკივლოს.

არის აღამიანი
ვინც წვრილმანზე ხალტურობს,
ხალტურობს და ხალტურის
დიდ „მაშტაბებს“ ნატრულობს.

თქვენც ბევრს იცნობთ ისეთებს
ამ გზით „წინ“ რომ მიდიან,
მაგრამ მათი ხალტურა
„საქვილეგეთან“ მითია.

იგი ხდება ხალტურელთ
იდეალი, ზატება,
რადგან მისი მაშტაბი
ყველას აღემატება.

დაამყარა ამ დარგში
რეკორდები ახალი,
ვინც იფიქრებს გასწრებას
უნდა იყოს „ნახალი“.

ბევრგან ვნახეთ ესტრადის
გეგმა ჩანაფუშები,
ხმაშეწყობით საქვილეგის
შიტომ „ვამკობთ“ მუშები.

ამ დღეებში, ნიანგო,
ფაქტი იყო ასეთი:
ათ წლის სტაჟის შეიქნა
„ბიუგელი“, — გაზეთი

და ტრამეაის მუშებმა
ეთქვიით; ეს საქმე საამო,
აღვნიშნოთ და გავმართოთ
საზეიმო საღამო.

თაოსნობა ვიკისრეთ,
არ ვყოფილვართ მხდალები,
მივაშურეთ „საქვილეგის“,
მოვიწვიეთ ძალები.

კანდელაკმა მოგვმართა:
„ძალებს გვთხოვთ? ბაშუსტაო.
მხოლოდ საქმეს წინდაწინ
ბუჩუყები უნდაო.“

სალარაძე ტრისტა ღირს,
ჯაფარიძე დვესტიო,
სხვა ძალებსაც სჭირდებათ
დვეტისაჩზე მეტიაო.“

დავულაგეთ ფულები...
არ დავზოგეთ მელანი
და სტუმრები კონცერტზე
მოვიწვიეთ ყველანი.

პროგრამაში, სულოჯან,
ვინ ვსურდა რომ არ იყო,
მომღერალი, მუტრიბი,
ვანიკო თუ დარიკო.

იყო ყვარელაშვილი,
სალარაძე, გუკინა,
ჯაფარიძე, მანტაკვა,
მახარობლიძე ნინა.

სამი კაჭკაჭიშვილი,
მოცეკვავე ჩახავა,
ჭიჭინაძე და სხვანიც
სანატრი სანახავად,

მაგრამ როგორც მტკვრის წყალი,
აღმა ჯერ არ დენილა,
ისე ერთი მათგანიც
იქ არ გამოჩენილა!

შევაშოკლეთ სიტყვები,
მილოცვები, ლექცია,
რომ მთელი ყურადღება
კონცერტზე მიგვექცია.

„საქვილეგის“ ხალტურავ,
რად ხარ გულის მზარავი,

მოველოდით არტისტებს
არ გამოჩნდა არავინ...

ალბათ იმ დროს ჩვენსავით
მათ კვლავ ბევრგან ელოდნენ
„უკუბრუნებდნენ“ საქვილეგის,
მაგრამ თავს ვერ შევლოდნენ.

ალბათ სხვებსაც წინდაწინ
კანდელაკმა ფულები,
ააძრო და დატოვა
ჩვენებრ ნაპამულები...

საქვილეგეთელ „რაინდებს“
მრავალი ემდურება,
რადგან უჩანს „ტინტრავად“
ხალხის გაბითურება.

და ჩვენც ვუძღვნით საქვილეგის
ნიანგს, როგორც საკბილოს,
რომ მან ბასრი ჩანგალი
დაასოს და აკივლოს.

მომართვას ხელს აწერენ გავ. „ბიუგელის“ 10
წლის საიუბილეო საღამოზე დამსწრე მუშები.

მომართვის მპოვნელი და ლექსად გარდამქნელობა
მ — ზა.

ღვინის სმაში შეჯიბრი და ომია და შეავდება მოუზელად ცომია

თვალის (დუშეთის რაიონი) ფურნე პურის გამყიდველმა აბრამ ყარმა-
ზაშვილმა სამიკიტნოდ გადააქცია.

ნახ. დონისა.

„წმინდა აბრაამის“ ღამე თვალის ფურნეში.

რედუქტორის ვახტარი

საქართველოს
საბჭოთაო
საბჭოთაო

ლევან სეფისკვერაცემ ტალახი დააყენა ერთერთ გამომცემლობის კარებთან. ხან იხვეწებოდა, ხან იმუქრებოდა, მაგრამ არ იქნა და არა, მისი ხელნაწერები ვერ მიიღებია დასაბეჭდათ.

ვინც წაიკითხა ლევანის ნაწარმოები, ყველამ მოიწონა; თვით გამომცემლობის ერთმა რედაქტორმაც კი დადებითად შეაფასა, მაგრამ როცა დაბეჭდვაზე მიდგა საქმე, ყველამ უარი თქვა.

— სტამბას არ სცალია, ქალაქი არ იშოვება, ასოთამწყობი ავად გახდა, კორექტორი არ გვეყავს... — და მრავალი მიზეზები მოუყვანეს ლევანს.

ერთმა თანამშრომელთაგანმა გაბედა ერთხელ სწორი პასუხის გაცემა.

— დაანებე ბიძია თავი, არ ვარგა მაგი შენი ნაჯღაბნი, ტყვალა ნურავის აწუხებ, — უთხრა მან ლევანს პირში, მაგრამ ნეტავ არ ეთქვა, სულ მიცვალებული მშობლების ძელები ამოუყარა საფლავიდან უბედურს.

— რაო?!... მაშ მე სულელი ვყოფილვარ, მაშ მე არაფერი მცოდნია, მაშ მე პოეტი არა ვყოფილვარ! გამიშვით!... — კიდევ კარგი, ამ დროს იქ სხვებიც დაესწრნენ, თორემ მიბეგვავდა სიმართლის მთქმელ კაცს ლევანი.

ძნელი მოსარჩენია კაცი, როცა მას ორმოცდაათი წლის შემდეგ მწერლობის ავადმყოფობა გაუჩნდება, მეტადრე ისეთი ადამიანი, რომელსაც სხვა საქმე არაფერი აქვს, თან პენსიაც ეძლევა. ამოდებს ილღიაში ხელნაწერით სავსე რეგულს და დადის. აქებს, ადოდებს თავის შემოქმედებას, ქუჩაში თუ შეგხვდა, საშველს არ მოგცემს, სანამ არ წაგაკითხებს, ან თვითონ არ მოგიყვება მისი რომანის ან პოემის შინაარსს არ გაგიშვებს. გამომცემლობებს ხომ ჩაკეტილი უნდა ჰქონდეს კარები! საქალაქო კომიტეტი, პროფსაბჭო და სხვა ორგანიზაციები ხომ სულ ადებული აქვს: ლაპარაკობს გამომცემლობების მოუქნელობაზე, იქ გამეფებულ ბიუროკრატიზმზე, რედაქტორების უვიცობაზე, ლიტერატურულ ძალების უყოლობაზე და ერთი სიტყვით, ისე დაასურათებს გამომცემლობას და რედაქტორების მუშაობის უვარგისობას, რომ თიები ყალყზე აგიდგებათ.

ასეთ ავადმყოფთაგანს ეკუთვნოდა სეფისკვერაცემც. არ იქნა და არა მისი მოცილება თავიდან.

დილით გამომცემლობაშია, შუადღისას ქალაქკომში, საღამოს პროფსაბჭოში და მთელი დღეები ასე ატარებს ილღიაში ამოჩრილ რეგულს.

ერთხელ მოთმინებიდან გამოსულმა გამომცემლობის დირექტორმა გამოართვა ხელიდან ხელნაწერები და ერთერთ რედაქტორს გადაუგზავნა სარეცენზიოდ.

— აღარც ახლა მომშორდები? ხომ ხედავ გადავეცი რეცენზიისათვის, თუ წამიწერს, ვარგისია, გამოიცესო, მეც გამოვცემ, სხვარალა გინდა?! — უთხრა მან ლევანს და გავიდა. ლევანმა რედაქტორის გვარი ჩაიწერა და წავიდა.

— ტყვიას ვახლი შუბლში ცუდი რამე რომ დააწეროს! — დაიმუქრა მან.

ერთი კვირის განმავლობაში კითხულობდა რედაქტორი ხელნაწერს, როგორც იქნა გაათავა და მეტად გაბრაზებულმა ამით, რომ ამდენი დრო დაკარგა — ხელნაწერს წააწერა — „უვარგისია“

მეორე დღეს მოვიდა სწორედ პასუხისათვის გამომცემლობის თანამშრომელი და ხელნაწერი მოითხოვა.

რედაქტორმა მოგზავნილს ხელნაწერები გადასცა.

— ეს რა წაგიწერიათ? — დააქტერდა წარწერას თანამშრომელი

— ის, რაც საჭირო იყო. — მიუგო რედაქტორმა.

— მერე იცით რას იზამს ახლა მაგის პატრონი? — და მოსულმა გაიღმა, — მე კინალამ მომკლა ასეთი სიტყვისათვის, თქვენ კი არ ვიცი... ჩუ, მგონია მოდის კიდევაც, სწორედ მისი ხმაა.

ამ დროს დერეფნიდან მართლა მოისმოდა ლევანის ხმა, ის ვილაცას ხმამაღლა ელაპარაკებოდა.

— ერთმაც კი გამიბედა ერთხელ ჩემი ნაწერების აუგი, მაგრამ უტირე დედის საფლავი! აბა, რა გგონია ბოშო შენ...

— ხომ გითხარით, აი, ისაა, ჩემზე ლაპარაკობს, უნდა დავიმალეო სადმე, თორემ ვიცი ვერ გადავურჩები. — და აქეთ-იქით მიტრიალდა.

რედაქტორი მართლაც დაეჭვდა. — ვინ იცის რამდენი შეშლილი დადის, ან კარგს რას უნდა მოელოდეს კაცი მაგის დამწერიდან?! — გაიფიქრა მან და სწრაფად გამოსტაცა ხელიდან რეგულები და წინ დაიდგა. „უვარგისია“, — გარკვევით აწერია ზედ, თუ ეს სიტყვები წაიკითხა ავტორმა, როგორც ამბობს გამომცემლობის თანამშრომელი, დიდი უბედურება დატრიალდება. წაშალოს ეს სიტყვები, — არც ის ვარგა, არც დროა მოფიქრების. საცაა შემოვთავაზორიც და... დაავლო ხელი რედაქტორმა საწერ-კალამს და სიტყვას „უვარგისია“ წინ ჩაუწერა „არც ისე“ და თვითონაც გაეხარდა ისე რომ გამოვიდა.

— ნესტორ კვირტაძე აქ ცხოვრობს? — შემოიმართა სახლში ამ დროს ლევანიც.

— მობრძანდით! — მიეგება ნესტორი.

— შენ ხარ რედაქტორი, აფხანიკო?

— დიხ, მე ვახლავარ...

— კაი და პატიოსანი. ერთი ჩემი ნაწერების შესახებ უნდა გკითხო შენი აზრი. როგორ ფიქრობ, ხომ კარგია?

— ჩინებული ვახლავთ, აი სწორედ ახლა წავაწერე ჩემი აზრი ზედ. — აიღო და ხელნაწერი გაუწოდა.

— „არც ისე უვარგისია, რომ არ დაიბეჭდოს“ — დინჯად ამოიკითხა ლევანმა და რედაქტორს შეხედა.

— რაეა, თქვა ვინმემ უვარგისიანო, თუ? რას ნიშნავს კაძახო ეს „არც ისე“ ძალიანი კი გინდათ პოვეტობას თავი დავანებო. მარა ვერ მოგართვით! — შეუყვირა ლევანმა, რედაქტორს წინ დაუდო ხელნაწერი, თვალეები გადაუტრიალა და მიმართა — დაწერე ბიძია გარკვეულად!

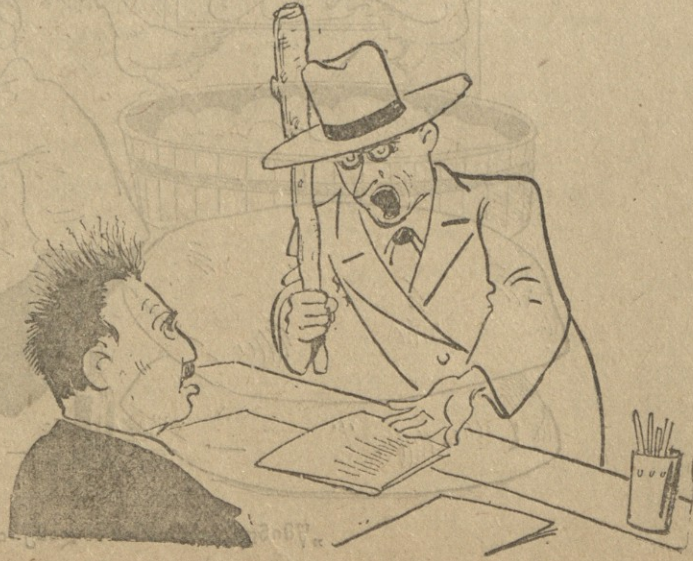
„მეტი რა გზა არის, წავაწერ, მაგრამ გამომცემლობას ვავაფრთხილებ“... — გაიფიქრა ფერგამკრთალმა რედაქტორმა და წააწერა:

„დიდებულია დაიბეჭდოს“ ლევანი კმაყოფილი წავიდა.

შეშინებული რედაქტორი დღე-ღამის განმავლობაში შემდეგს ფიქრობდა:

— ჩვენი ქუჩის ბოლოს რომ მილიციელი დგას საგუშაგოზე, ნეტაი რას გუშაგობს! არ იქნება, რომ საგუშაგო ჩვენს გამომცემლობასთან გადმოიტანოს?

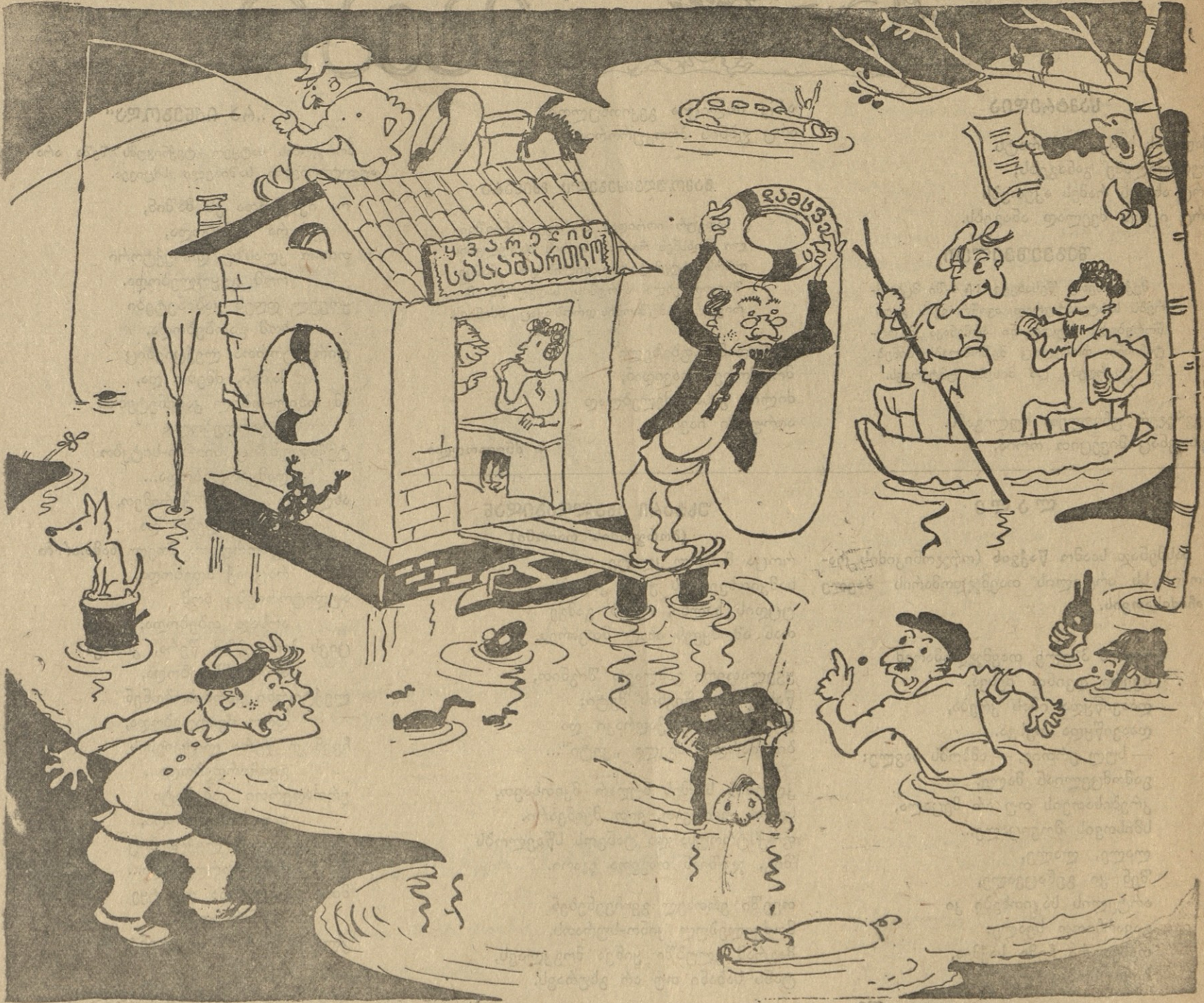
ა. ოგოლი.

ნან. მ. ლებეშვილის

ყვარლის სასამართლოს შენობას წყალი შეუღდა, საბჭო ზომების მიღებას პირდება მოქალაქეებს, მაგრამ სინამდვილეში ყურადღებას მანაც არ აქცევს.

ბიზნისი

დასვენელთა კოლეგიის წევრი:—ამდენი ხანია გვაცურებს ჩვენი საბჭოს თავმჯდომარე და ცურვა როგორ ვერ იხსავდეთ, ამხანაგებო?

ნალვერის რამე-რამე

ნიანგო, შენის ჩანგლითა
ჩამოგვიარე დაბებშიც, —
ბევრია შენი საკბილო
ამ ჩვენს აგარაკ წაღვერში.

პირველად შეხვალ ინკოპში,
ფასების გასაცნობადა,
და შიგ მოვაჭრე აკაკის
ყურებს აუწყევ ნობათად.

რომ არ გაბედოს საქონლის
ფასების დამახინჯება,

არც სხვა უკადრი საქმენი
რაზეც დღეს იგი ირჯება.

ეპოს წერტს თვალი შეავლე,
იქვეა ხიდის ყურშია,
მანეთიან პურს ყიდიან
მანეთ და ორშაურშია.

სადგურის ქუჩა ხომ იცი,
ტალახში არის ჩაფლული,
არც სწუმენდენ, არცა ხვეტავენ
გავიდა ხუთი ზაფხული.

უჩინარი.

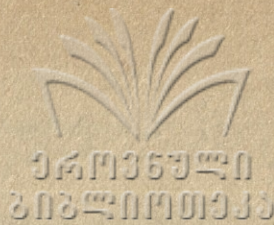
წალენჯიხის სასადილო

წალენჯიხის სასადილო
სჯობია, რომ სულ არ იყოს:
ძაღლი, ბატი, კატა, ღორი,
რა გინდა, რომ შიგ არ იყოს.

ფასებია ერთობ დიდი,
კერძები კი მცტად მცირე, —
სულში ბუზი ხშირად გვხვდება,
ბორშხი ხოჭო, თევზზე მწვერიე.

სასადილოს „დირექტორი“
არის გვეჯე ხობელია,
ნიანგოჯან, შენი ჩანგლით
ჩვენს სოფელში მოგვლიან...

მოდო მანა

სამბრაღია

ჭალაქის საბჭოს აპარატს
ჭუთათელაძე განაგებს;
არც ახალს რამეს აკეთებს
არც იცავს ძველად ანაგებს.

შეგვეშველით

მეჭოთნეთა შესახვევ № 4-ში მცხოვრებს სისტემატურად ავიწროვებს გაუსწორებელი ხულიგანი არმენაკა მიკარტიჩიანი. რომელიც მეზობლებს ბინებში უფარდება და მინებს უმტვრევს.

ბევრჯერ უჩივლეთ ხულიგანს.
თხოვნაც მივეცი თორა,

არც მილიცია გვეკითხულობს
არც უბნის პროკურორია...

გამოუღვიძებელი მძინარა

სადგურ იორიდან მორიგე ნანეიშვილი მოხსნეს რა სამსახურის ასრულების დროს სისტემატიური ძილისთვის. ნანეიშვილი ესლა აირუმის სადგურის მორიგეა და მუშაობის დროს აქაც სძინავს.

იორიდან „ფხიზელი“
მოიშორეს თავიდან,
ძილის გასაგრძელებლად
აირუმში ჩავიდა.

ძნელოღლი

„რა იქნებოდა“

ბორჯომის სატყეო ტექნიკუმს შეშა არა აქვს
აუდიტორიებში საშინელი სიცივეა.

რა იქნებოდა ეს მაშინ,
რა იქნებოდა,
თითო კლასზე დირექტორი
რომ გვეყოლებოდა.
ყოველ დღეს კაბინეტები
ხომ გათბებოდა,
დირექტორთა ლექციებიც
მაშინ, ძმებო და,
ამ თბილ-თბილ კაბინეტებში
ჩატარდებოდა,
ტექნიკუმშიც სითბო-სიტკბო
დამყარდებოდა...

ახლა კი... ახლა ჭირიმეთ,
ძმებო, დებო და
თქვენ ავშორდეთ, მთელ ზამთარში
რაც აქ ხდებოდა:
აუდიტორიები ხომ
არსად თბებოდა,
ცივს პარტებზე წერა, კითხვა
არ ხერხდებოდა,
ლექტორნი კარანახობდნენ
დრო ძვირდებოდა,
ჩვენ კი წერა ლექციების
გვიჭირდებოდა...
ერთადერთი კაბინეტი
თუ ხურდებოდა,
დირექტორის ლექციებიც
მუნ ტარდებოდა...
მთა გაჭალარდა და ტყე
იხორებოდა,
კლასებში რომ სტუდენტობა
ითოშებოდა...

დავრჩით ამ წელს უსწავლელად,
უშეშებოდა,
დირექტორი ხარაძე კი არ
გვეშეგებოდა:

ჩვენ ვეწყვეთ საყინულეში,
თვითონ თბებოდა...

სადმე მთაშიც არ გვეგონოთ,
ტყეში ხდებოდა,

ბორჯომი ტყეა, იქ შეშაც
გვეშოგებოდა,

ძვლები გვეყინებოდა, თავს
გვეთოვებოდა,
სული ტანს არ გაძვრა, თორემ
ეთხოვებოდა...

შაშ, სატყეო ტექნიკუმში
ეს რად ხდებოდა?

საკითხს ვინმე ჯეროვნად
რომ შეხებოდა,

რა იქნებოდა ეს მაშინ,
რა იქნებოდა?!.

ენუქა

ლ ა ლ ე

ხასმენად საამო წაქვის (ორჯონიკიძის რაიონი) სს არტელის თავმჯდომარის პავლე ხაჩიძისათვის.

ჩვენმა პავლე თავმჯდომარემ
ბევრი ღვინო შესვა,
დაავიწყდა იმას კრება,
დაავიწყდა თესვა.
— სულ ერთია, — ამბობს პავლე:
გამომცვლიან მალე,
კრებისათვის თუ არ მეცალა,
სმისთვის მოვიცალე...
ლალე, ლალე,
შენ კი გენაცვალე,
არტელის საკითხები კი
გაგარჩიოთ ხვალე:
თესვა რა ჩემი საქმა,
ბეჭი მომითალე.

ლი.

უსტარი ახალდაბიდან

(ბორჯომის რაიონი)

როცა მიხვალ კლიტე ადევს,
სამკითხველოს ჭიან კარებს.
უცდის ხალხი, იქნებ გამგე
თან ამოჰყვეს ახალ მთვარეს.

ყველაფერი გახლავთ შიგნით,
წასაკითხი წიგნის მეტი;
დამტვრეული ჭადრაკი და
ბილიარდის ძველი „კეტი“...

კლუბის საქმეს ნულარ მკითხავთ,
სდგას უძრავათ, ვით მყინვარი.
ფოქსტროტსა და ტანგოს სწავლობს
შიგ, ჯიშინ თაგეთა ჯარი.

თვეში ერთხელ გვიჩვენებენ
მოძველებულ კინო-სურათს,
მაგრამ კლუბში ყინვა მოგკლავს,
ტანს საბანი თუ არ გხურავს.

ბაული.

წერილი ნავთლულიდან

ნავთლულის ფეხსაცმელების ახალ ფაბრიკის მობარაგების უფროსი სიმონ ტყეშელაშვილი საკუთარ თავზე მეტს ფიქრობს, ვიდრე მუშების კვების გაუმჯობესებაზე.

მოდო, გვესტუმრე ნიანგო,
თუ გინდა საჩუქარია!
უკუ დაბრუნდე მცინარი,
ვერ გეწეოდეს ქარია.

სახრავი ისე მოხვადეს
ვერ სძლევედეს ჩანგლის წვერია...
აქ ნახავ ურიცხვ საჩივრებს
მუშებს რაც დაუწერია.

არ არის კოვზი, თეფშები,
ცუდი კეთდება სადილი;

მრავალგზის ითქვა სათქმელი,
კვლავ არ სრულდება წადილი.

მუშები კი კვლავ ჩივიან,
დეფექტი არა სწორდება.
ტყეშელაშვილსა ეს საქმე
არც ახსოვს, არც აგონდება...

ნიანგო, ჩვენო იმედო,
გაულუნავო რკინაო,
მობრძანდი ტყეშელაშვილსა
აღმოუჩინე ბინაო.

გ. ღურჯული.

არ ღაიჭერა

ნახ. ღონისა.

- არაყით თავს რატომ იბან?
- მითხრეს, კარგი თმა ამოვალ.
- რახ ამბობ, ეგ რომ მართალი იყოს, ჩემს კუჭში ახლა აჯა-მეთის ტყეები უნდა იყოს ამოსული!

ლობს ღმერთი რას დააკლებს... ვენაცვალ ჩვენს რაიგანათლების განყოფილების გამგეს, რომ მე, ცელქ გოგონას, ასეთ ცელქობისათვის თავზე ხელს მომიცატუნებდა და მართლაც ასე მოიქცა.

ახლა გაცეთილები? მეოფხე, გვკვირვებ... სულ აღარ ვაძლევ, ან რა საჭიროა... ამ შენს ცეცხლში მე სიმკაცრესთან ერთად ღმობიერებაც მასასითებს... და განა ამ ზამთარში ცოდონი არ არიან ბავშვები დიდხანს იყონ სკოლაში?! დეე თითონაც დასივენონ და მეც დამასვენონ...

არც რაი-განყოფილება და არც ინსტრუქტორი ბოჭორიშვილი ამაზედ არაფერს მეუბნება და მეც რა მენადვლება...

ახლა საზოგადოებრივი დატვირთვები! ჩამაცივ-დებიან ხოლმე, რომ რაიმეში ჩამაბან, მაგრამ ვერ მივართვი ჩადებული ბადრიჯანი... რომ გავიდგამ ოჩან ხარივით ფეხს... ძვრას ვერ მიზამენ... ან და რა დროს საზოგადოებრივ მუშაობაზეა ლაპარაკი, როცა გულში ვულკანი მოხვარხვალებს და ლამის არის ამოხეთქოს და თერჯოლის მიდამოები მძლად გადაბუგოს!

ყური მოვკარი, მოწინავე მასწავლებლების სიას აყენებს რაიგანათლების განყოფილება, რომ ჯილ-დოებზე წარადგინოსო...

დედი-მისი შევილია და ნუ შემიტანს სიაში... შა-შინ დემონსტრატულად მივატოვეთ თერჯოლის დობილოებს და თუ ბიჭები არიან დაიქადონ და მონახონ ჩემისთანა მასწავლებელი!..

მაშ ასე ჩემო დაიკო... შენს მეტს ვის გაუმხელ ამ საიდუმლოებას. დეე შენ იცოდე ჩემი გულის მჩქევარება და იყო ღუმლით საესე, ვითარცა ხფინქსი ბაბილონისა.

გკოცნი მრავალს შენი საყვარელი და ნინიკო წერილი რედაქციას გადასცა ამხ. ჭიჭიკოშ.

მასწ. ნინა ქიქიშვილის წერილი ღონისადმი

(ხოფ. ახალი თერჯოლა, ჩხარის რაიონი).

ჩემო საყვარელო დაიკო!

ქე არ ამიხდა გოგო შენი სიტყვები და ქე არ შევესტურე სიყვარულის ჩანჩქერში?! როგორც აფრი-კის ღომი, ისე დავშლივინობ ხან აღმა და ხან დაღ-შა... საღდა მასსოვს მასწავლებლობა... ან და რა მე-შასწავლებლება, როცა ქონის სანთელივით ჩამოვ-ღნი ამოდენა ღოდინით...

აზვირთებულ გრძობათა ტალღები ზღაპრულ სამოსში მახვევს და დღედაღამ განუწყვეტლივ მინდა ვიოცნებო ჩემს გადამხარაკველ დუღლასზე... შავრამ ეს!.. ჩემი ყივილი რჩება „ხმა მღალადებლისა ჟღაბნოსა შინა“... ის ეხლა ზესტაფონის გოგონებში უღმერთოდ ნავარდობს და მე კი ობლად გარიყუ-ლი თერჯოლის სკოლაში უნდა ამომხდეს მრავალ ტანჯული უცოდველი სული...

ასეთ მღგომბარეობაში გულის ჯავრს ისევ მო-წაფებებზე ვყრილობ ხოლმე...

მართლაც ძუ ვეფხვი ვარ მათთან, რომელიც ჩა-მივარდებდა ხოლმე ხელში სულ სიქას ვაცლის.. მე შენ გეტყვი მიზეზებს ვერ ვიპოვნი თუ?! რომ ვსჭე-ქავ იერიქონის საყვირივით: „აბა თვალები არ დაა-ხამხამოთ და არ ისუნთქოთ სანამ მე არ ვიბრძანოთ, თორემ ტყავს კულის რიკამდე გააძრობთ მეთქი“.

ყველანი გაისუნგლებიან... ბოლოს ერთი ვინმე ველარ მოითმენს: ან თვალებს დაახამხამებს, ან ამოსუნთქავს, და მეც გამარჯვებული იმას ვებ-დღენები რომ მისი ბავი-ბუვით ჩემი, სიყვარულს ხანჯალით უღროვოდ დაკოდლი გული დავიოზო.

ამ ორი კვირის წინ ერთ მოწაფეს ერმინე შეყ-რილაძის ბიქს ნოეს, რომ ვსტკველიც სახეში სისხლი ოტკის კამარასავით წამოუვიდა ცხვირიდან... ცოტა შევეფიქრიანიდი გოგო, მაგრამ იხტიბარი მიანც არ გავიტებე, რადგან ხო იცი კაცს ეშმაკი თუ სწყა-

რაც დაზამთრდა...

(იორმულანლო, გურჯაანის რაიონი)

ჯანაუტტი გეაქვს სანაქებო, ეშოვება ყველაფერი, საბჭომ შეშა ვერ უშოვნა ერთი ფინჩხა, ერთი ღერი,

ვის უშველის, ვის ვანკურნავს აბა, პუნქტი ამაღარი, როს ექიმი რაც დაზამთრდა სურდო-ხველით ავად არი!

— მოქალაქე ნოქარი, ნასკები გაქვს?..
 ნოქარი, რომელიც რაღაცას მოუსვენრობს და რეტდასხმული-
 ვით ბრუნავს დახლში ჯერ თითქოს არც კი იმჩნევს შეკითხვას,
 თითქოს საქონელს ალაგებს თაროებზე და თანაც ხვალეებს იქით-
 აქით აცეცებს.

— ნასკები გაქვს?.. — განმეორებით გაისმის შეკითხვა.
 ნოქარი ამასაც ყრუდ ხვდება.
 მუშტარი ხმას უმაღლებს და ისევ ეკითხება:
 — ნასკები ხომ არ გაქვს ჩემთვის, მამაკაცისთვის გესმის თუ არა?
 — მესმის, მესმის. ყრუ კი არა ვარ, ასე რომ მიყვირო.
 — მე კი არ გიყვირო. მხოლოდ შენ კი პასუხს რად არ იძლევი?..
 — ხომ ხედავ, საქონელს ვალაგებ!
 — შე კი კაცო, სადაცაა უკვე თერთმეტი საათი ვახდებ და
 აქამდის ვეღარ დაალაგე ე შენი ერთი ბეწო ადგილი?..
 — მოქალაქე, აქ ბრძმების შკოლა არ არის!
 — არც ყრუების?!.
 — უკაცრავად, ყრუ თქვენ თვითონ ბრძანდებით, როცა ჩემი
 არ გესმით.

ამ დროს უკვე გამოჩნდა ის, ვისაც ნოქარი ასეთი გულის ფანტ-
 ქალით ელოდა და ვისთვისაც ვაჭრობის დაწყებას განგებ იგვი-

ნებდა, ასე ვსთქვათ, ფეხს ითრევდა. მაგრამ უნებურად
 გაჩნდა: ზევით აღნიშნული დავისა და შელაპარაკების დროს ცხელ-
 თან უკვე თავი მოიყარა მუშტარების კაი ძალმა ჯგუფმა. ნოქარი
 ამას თითქოს მოელოდა, როცა თავისი ნაცნობისათვის ჩეკი უკვე
 გამზადებული აქვს. აწუხებს მხოლოდ ის, თუ როგორ გადააწო-
 ლოს იგი ნაცნობს. აი რა იწვევს მის ღელვასა და მოუსვენრობას.

მაგრამ ნათქვამია: „ვინც გააჩინა თხა, მანვე მოუკაკუჭა რქა“-ო.
 უცბად ნოქარმა ჩეკის წიგნს ოსტატური სისწრაფით ააცალა პირ-
 ველი დაწერილი ჩეკი, თითქოს უბრალო ყდა ან სხვა ფუჭი ქა-
 ლალდი ააცალა მასო და სხვებისაგან შეუმჩნევლად მოიმწყვდია ის
 თითებშორის.

— აა, ხეიოს ვახლავარ, ხეიოს. — მიადხა მან თავის ნაცნობს და
 გაუწოდა შორიდან ხელი, რომლითაც გაარღვია მოსეულ მუშტარ-
 თა წრე და მიაჩეჩა ნაცნობს ხელი ხელში.

ხეიომაც იგრძნო თუ არა ნანატრი ქაღალდის ნაგლეჯი თავის
 ხელში, მოკრძალებით ჩამოართვა ის ნოქარს და ამ გულთბილი
 მისალმების შემდეგ არხეინად გაუდგა გზას...

თქვენა გგონიათ, საით, სახლისაკენ?.. არ შეგვამოთ ქირმა!..
 მაშ?.. სალაროსკენ, ფულის გადასახდელად!..

— ნასკები არა გვაქვს, შემოიარეთ ხვალისათვის, მგონი დარ-
 ჩეს... მონახა ხალხში პირველი მუშტარი და დაყვავებით, ცოტა
 ხმის დაწვეით უთხრა მას, რითაც მოიმაღლიერა და თავიდან მოი-
 ცილა.

და როდესაც ეს უკანასკნელი გაშორდა იქაურობას, ნოქარი
 წელში გასწორდა, გამარჯვებულ ყვინჩილასავით გადახედა დანარ-
 ჩენებს და მიუგო მათ, რომლებიც თავიანთ შეკითხვებს მერამ-
 დენჯერმე იმეორებდნენ:

„ნასკები, აღარ დარჩა, უკვე მორჩა!“

ხოლო ვეებერთელა ბოხნა ნასკებით კი რამდენიმე წუთის შემ-
 დეგ გამოათრია ხეიომ და პირდაპირ გასწია მით ხელდამშვენე-
 ბულმა ეგრედწოდებულ „დახურულ ბაზრისაკენ“

ქაქიჩა

გელის სიგლარა

პატივცემულო ნიანგო! ამ ლექსს ჩონგურზე ამღე-
 რებდა სოფ. წიფლაჯაკის და სანახშირის კოლმეურ-
 ნეობების მოანგარიშე ვალდიკო კვინიკაძე, რომელიც
 სიტყვა-სიტყვით გადმოვიწერე და გიგზავ-
 ნით თქვენ.

მე იმას ვეტრფი უგალობ,
 ვინც მამაბაპურ ღვინითა
 ყელს ჩამითაფლავს, გემოზე
 გამომაზამთრებს ღვინითა.

მათთვის მოგვკვდები, დამკვრელებს
 დღეებს დავაკლებ ძამია,
 კრინტსაც ვერ დასძრავს ვერავინ,
 არ მოკვდეს ჩემი თავია.

მყავს საკუთარი ბიჭები
 პავლე და ვანო ქებული
 და მასთან ასათიანიც
 ქრთამებით გასუქებული.

თვეში ერთ საათს ვმუშაობ
 ერთ თვეს კი ვიწერ სრულად,
 ყოველდღიურად ვქეიფობ
 სოფლებში ხალტურულად.

მოგზაურლები ზუინევიდან

(სცენა ჭიათურის რაიონის სოფ. ზუინევის „წითელი
 დროის“ კოლმეურნეობის გამგეობის ოთახში)

მომქმედი პირნი

1. ვარდენ რაზმაძე ამავე კოლმეურნეობის გამგეო-
 ბის თავმჯდომარე.

2. ზაქარია მოდებაძე ვარდენის მარჯვენა ხელი, პი-
 რის ზიარება, სულის ცხონება და ყოფილი მენშევი-
 კი, ვარდენის მესვეობით კოლმეურნეობაში დაბუღ-
 რებული და გამგეობის თარის მოადგილეთაც გამ-
 ძვრალი.

ვარდენი — ზაქრო! ზაქრო! შენსა მზესა
 ჩენი საქმე რა დღეშია,
 გუშინ ბლომად გადავხუხეთ
 მაგრამ დღეს კი ისევ მშია!.

ამ ბოლოს შიში დამჩემდა,
 პირში მიშრება ნერწყვია.
 ვხედავ, ზოგიერთ ქაბუტებს
 შავი წუთები ეწვია.

მეც თუ გამიწყრა გამჩენი
 დღე დამიბნელდა მზიანი,
 მომიგონებდეთ მიყვარდა
 ქეიფი ღაზათიანი.

წიფლაჯაკელი.

ზაქარია — ჩემო ვარდენ, რა გაფიქრებს
 ვქამოთ, ესვით და ვიყოთ ძმურად,
 კოლმეურნეთ ქონებანი
 გავიხადოთ საწველ ფურად!

ვარდენი — მართალი ხარ ზაქარიანე
 ჭამის მეტი რა შეგვჩივება,
 ხვნა-თესვაზედ უფიქრებლად
 დავისვენოთ, ვიგრძნოთ შეება!
 ბელლებიდან ხორბალი ხომ
 გავაცოცეთ თავსაყრელი...
 მოვმარაგდით სხვათა შრომით
 ოხრად გვაქვს ყველაფერი!..

ზაქარია — კულაკურ აგიტაციას
 მეც ვიწვევი დიდი შრომით,
 კოლმეურნეთ შორის დავალ
 სიფრთხილით და ქვეშევშეშ ძრომით!
 მანქანა-იარაღები
 ყრია ცისქვეშ გაბნეული,
 ხვნა-თესვისთვის მზადებაზე
 აუტრუე ყველას გული!

ერთად
 განცხრომაში გავატაროთ
 ეს ცხოვრება წამიერი;
 ვიქეიფოდ, ვილაღობოთ
 ვსუქვოდ მრავალ-ჟამიერი!..

ბეენ ხლუხტი.

ის იყო თბილისის სადგურში შევედი და და-
ვაპირე საბილეთო სალაროსაკენ წასვლა,
რომ უცებ ნაცნობი ხმა შემომესმა:

— რა კაი დროს შემხვდი, ბიძია გრიგოლ!..
გამარჯობა შენი!..

მივიხედე, ჩვენი სოფლელი გლეხი — სარ-
დიონი მიდგა წინ.

— რა იყო, ხომ არაფერი გიჭირს, ბიძაჩე-
მო? — მივახალე უცებ, რადგან სარდიონის
სახეზე მწუხარება ამოვიკითხე.

— გაჭირვებით არაფერი, ჩემო გრიგოლ,
მარა სოფელში მივდივარ, გენაცვალე, აქამ-
დე ბალანამ მომაცილა, ჩემი უფროსი ბიჭი
რომაა; შენც ქე იცნობ; აი, ბილეთიც ქე მი-
ყიდა და თვითონ რაღაც სასწრაფო თათბი-
რიათ, იქნე გეიქცა; ახლა აქანე მეუბნებიან:
შენი მატარებელი საცხა ბორჯომის ტუპიკ-
ში დგასო. ორჯერ გვედი გარეთ, მარა ვერ
მივაგენი. მატარებელი ერთი კი არა, ოთხი
დგას. ყველაში ხალხი ჯდება და რა ვიცი,
რომ შემეშალოს, ხომ იცი... პეტერე, აწი
ქეც მოვხუციდი და აი, ტუპიკებს ვერ ვაგნებ,
თვარა, წინეთ მოგეცა დღევრძელობა, მაი არ
შემეშლებოდხ. — ტრაბახნარევი ღიმილით
დაამთავრა სარდიონმა.

მართალი მოგახსენოთ, თბილისის სადგუ-
რის ლიანდაგების სქემას არც მე ვარ მაინც-
დამაინც გაცნობილი, თან ჩემი ბილეთის შე-
ქმნა მჭკარებოდა და ერთობ უხერხულ მდგო-
მარეობაში ვიგრძენი თავი, მაგრამ უცებ
მომავონდა:

— მოითმინეთ, ბიძია სარდიონ, მეც ავი-
ლებ აკერ. ბილეთს და ერთად წავიდეთ.

— ხო, გენაცვალე, მაგას გეუბნები მეც.
გაუხარდა სარდიონს.

მივადექი სალაროს.
— ერთი ბილეთი ქუთაისამდე...

— არ გახლავს! — ქვასავით მომხვდა პა-
ტარა სარკმელიდან გამოსროლილი ეს ორი
სიტყვა... ვიგრძენი ცივმა ოფლმა დამასხა
ტანზე...

— იქნება რამეფერად... ერთი ბილეთი...
დაველრიჯე მოლარეს...

— არც ერთი!.. მიბრძანდით, სხვა სალა-
როში იკითხეთ...

მეორე სალაროს მივადექი.
— აქ სამხედრო სალაროა.

მესამეს მივადექი.
— მიბრძანდით, მეხუთე ნომერ სალაროში,

იქნებ რბილ ვაგონში იქნეს ადგილი. —
მიპასუხეს მესამე სალაროდან...

დავბრვიარ სალაროდან სალარომდე და
უკან დამდევეს ხურჯინ-გადბკიდებული სარ-
დიონი.

არც ერთ სალაროსთან არაფერი არ გა-
მოვიდა. სასოწარკვეთილი გავჩერდი დარბა-
ზის შუა ადგილას და შევაჩერდი თვალებში
არანაკლებ სასოწარკვეთილ მდგომარეობაში
მყოფ სარდიონს...

ამ დროს... ისე, სხვათაშორის, გვერდზე
ჩამიარა ვიღაც მადლიანმა „ნასილშიკმა“,
როძელიც თურმე თვალს ადევნებდა ჩემი და

თბილისში ავლიევის ქუჩაზე (კიროვის სახ. რაიონი) ნაგავში
ჩაიფლო ამავე რაიონის სანტიმეტრი, დაზარალებული ნაგავ-
ში დახრჩობას ამავე უბნის მეეზოვემ გადაარჩინა. კვლევა-ძიება
არ სწარმოებს. **ციხთვალა**

ურთულესი გეგმა

ჩხორიწყუს რაისაგზაო განყოფილებამ შეადგინა რაიონში
უგზობის ლიკვიდაციის ოცწლიანი გეგმა. გეგმაში შეტანილია
ორი ათასი სანტიმეტრი გზის მოხრეშვა და სამი ცალი ფიჭვის ყავ-
რის შექმნა ხიდ-ბოგირების მშენებლობისათვის.

კ. ლეხეჭინელი

კულტურული „პირატი“

სუფსა — ბახუსით შექინტილებულმა საშ. სკოლის დირექტორ-
მა **ჭ. ჩხაიძემ** მორიგი თავდასხმა მოახდინა კინო-სურათის სანახა-
ვად მოსულ მოწაფეთა გუნდზე. გუნდი გაიფანტა... გამარჯვებული
დირექტორი ძმაბიჭებმა ხელით ცივ-ცივ შეიტანეს თავის ოთახში.
ჭინ-რი.

აღმოჩენა

სვირის რკინიგზის სადგურის უფროსმა აჯამეთის ტყიდან გა-
მოიწერა ერთი ვაგონი კვარი სადგურის გასანათებლად.

გიუ

სარდიონის სირბილს და დაბალი ხმით ჩამი-
ლაპარაკა:

— რა ქენით, ბილეთი ვერ იშოვეთ?..

— ვერ ვიშოვე...

— მოიცადე ცოტახანს, იქნება რაიმე მო-
გიხერხობთ. — „სხვათაშორის“ ჩაილაპარაკა
და წავიდა...

სასწაულების არასდროს არ მჯეროდა...
თუ არც ერთ სალაროში ბილეთი არ არის,
ეს კაცი რას მიშოვის-თქვა, ვიფიქრე, მაგ-
რამ მეტი რა გზა იყო? უნდა დამეცადა...

— მე რა ვქნა ახლა, დავრჩე პირდაპირ და
აგია! — შეწუხდა სარდიონი.

— იქნება ასწავლოთ, ამხანაგო, ამ მოხუ-
ცებულს, რომელ მატარებელში უნდა დაჯ-
დეს! — შევეხვეწე წესრიგის დამცველს.

— სად მიდის, ბილეთი აქვს?

— ქუთაისში, ბატონო, ა ბილეთი, აგერ...
რავა არა მაქ. — აღარ დავაცალა სარდიონმა
და ოფლით დასველებული ბილეთი გამოი-
ლო მუჭიდან.

მცველმა გულდასმით ჯერ ბილეთი გასინ-
ჯა, მერე სარდიონს ახედ-დახედა და უთხრა:

— გაყვიეთ ამ ხალხს უკან, აგერ რომ გა-
დიან პერონზე, მაგენი ყველა ქუთაისში წა-
მავალია და სადაც მაგენი შევლენ, შეყვი
შენც. მე პოსტს ვერ დავტოვებ, თორემ...

— კაი, ბატონო, კაი, რაცხა იქნება და იქ-
ნება...

— მაღლობთ!.. — ერთი კი მოგვაძახა სარდი-
ონმა და პერონზე გამავალ ხალხს გამოუღვა
უკან.

მატარებლის წასვლას ხუთი წუთი უკლდა,
როცა ჩემი „ნაცნობი“ ნასელშიკი მოვიდა და

თან მეორე მოიყვანა, რომელიც ცოტა მო-
შორებით გაჩერდა.

— შე არ შემიდლია, მაგრამ ამ ამხანაგმა
იქნება მოგიხერხობთ რაიმე... მომეცით ფუ-
ლი, სანამდე გინდათ ბილეთი?.. თან ცოტა
რაცხა მაგასაც. ხომ იცით! — არ დაამთავ-
რა სიტყვა.

მე მაშინვე ბილეთის ფული მივეცი. „ცო-
ტა“ იმ „ამხანაგებისათვისაც“ დავამატე
არც ჩემი „ნაცნობი“ ნასილშიკი დავივიწყე...

— ა, შე არა, ბატონო! — ხტკიცა ჩემმა
ნაცნობმა...

— მოკიდე, თუ კაცი ხარ ხელი, ამით
ქრთამს კი არ გაძლევეთ, არამედ გასამრჯე-
ლოს, რადგან ჩემი გულისთვის შეწუხდით,
მხოლოდ თუ ძმა ხარ, მერე ერთი ის ბორ-
ჯომის ტუპიკც მაჩვენე, სადაც ჩემი მატა-
რებელი დგას.

ორ წუთში ბილეთი ხელში მქონდა; პერონ-
ზე ჩემმა ნაცნობმა ნასილშიკმა გამაცილა,
სადაც მატარებლის კულისათვის შემახედ-
ვინა და თან გამაფრთხილა:

— სამი თუ ოთხი წუთით ქე უნდა იყოს
წინ, აქაურ საათებთან-შედარებით, იმ პე-
რონზე საათი რომ კიღია და მატარებელმა
არ გაგასწროს... მეც გავქეპანე მატარებლისა-
კენ, ერთი კი მოვკარი თვალი ჯულფისაკენ
მიმავალ მატარებლის ვაგონში სარდიონის
ჩაბალახწაკრულ თავს და როგორც იქნა მა-
ტარებლის უკანა ვაგონზე მოვასწარი შეხ-
ტომი...

ჩინფისხანი.

ქ რ ი ს დ მ ს კ ნ ი

* * *
ერთ ღამეს მოლა მასრადინას ბავშვმა სა-
შინელი ტირილი ატეხა.

— მოლა, გესმის, ბავშვი სტირის, აკვანი
გაარწიე, ნახევარი ხომ შენიაო. — უთხრა
ცოლმა.

მოლა გადაბრუნდა მეორე გვერდზე და
ცოლს უთხრა:

— შენ შენი ნახევარი დაარწიე, დეე, ჩემ-
მა ნახევარმა იტიროსო.

* * *
მოლა მასრადინას შარა გზაზე სახედარი
მოუკვდა. მოლა იქვე ჩამოჯდა და დაიწყო
უნუგეშოდ ტირილი. გამოიარა ვილაცამ და
ანუგეშა:

— ეგრე რად სწუხარ, თავს რად იკლავ,
მოლავე, ალღახი უფრო უკეთეს სახედარს
ვიწყალობებსო.

— გმადლობ, ძამიავ, — უპასუხა მოლამ. —
შე უკეთ ვიცი ჩემი ალღახის ხასიათი.
თხუთმეტ მანეთ ნაკლებ მე ის სხვა სახე-
დარს არ მიწყალობებსო.

* * *
მოლა მასრადინა თაფლსა ჰყიდდა. ერთმა
კაცმა თეფში მოიტანა და ერთი შაურის
თაფლი მოსთხოვა, მოლამაც, რაც შაურისა
ვრგებოდა, იმდენი მისცა.

— ერთ შაურად ეს თეფში უნდა ამივსო,
ძალდატანებით ეუბნებოდა მყიდველი. მოთ-
მინებიდან გამოსულმა მოლამ უპასუხა:

— შეილო, ამას პატარა ფუტკრები აკე-
თებენ. მე რომ გამეკეთებინა, მაშინ თეფშს
უთუოდ ავიმსებდიო.

* * *
გლეხმა გზაზე ცხენის ნალი იპოვნა.
— ეს კარგია, თქვენმა მზემ, — სთქვა
გლეხმა, — მართალია ხალხი, რომელიც ამ-
ბობს: „ტყვილა ჯდომას ტყვილა სიარული
სჯობიაო“.

სახლში რომ მივიდა, ნაპოვნი ნალი ცოლს
დიდის ამბით გადასცა და უთხრა: „გზაზე
ვიპოვნე, — შეინახე, ეს დიდათ გამომადგე-
ბაო“.

ცოლმა გაკვირვებით ახედ-დახედა ქმარს
და შენიშნა: „ძალიან დიდი რამ ვიპოვნია,
აბა რაში უნდა გამოგადგეს ეს ერთი და
ისიც გაცვეთილი ნალი...“

გლეხს გული მოუვიდა: „ქალის ჰკუა ვი-
ნა სთქვა. ამ ნალის პოვნას ჩემი აშენება
შეუძლია“.

— როგორ?!
— როგორ და აი ასე: ახლა მაკლია მხო-
ლოდ სამი ნალი, ცხენი, უნაგირი და ავ-
შენდები კიდეც. გაიგე...
— აბა, ამას რა დიდი გაგება უნდა. ეს
ისევე ნათელი საქმეა, როგორც მზე. მხო-

ლოდ ერთ რამესა გთხოვ და უნდა შემის-
რულო კიდეც.

— სთქვი, რა გინდა?
— როცა სამ ნალს, ცხენსა და უნაგირს
გაიწყობ, პირველად მე უნდა შევეჯდე ზედ
და ჩემს მშობლებს ისე ვეწვიოო.

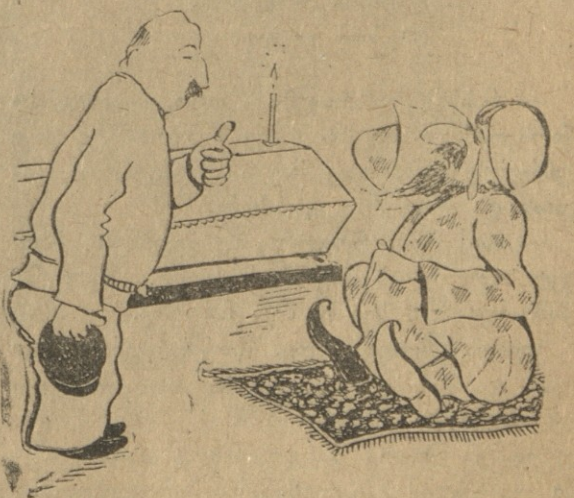
გლეხს გული მოუვიდა: როგორ თუ პირ-
ველად, ჩემს შეჯდომამდე შენ უნდა გა-
ხედნო ცხენიო?! — მოუჭრა ცოლს და ერთი
ლაზათიანად მიჰბეგვა.

* * *
როცა მოლა მასრადინამ პირველად მო-
ლად ყოფნა ინდომა, ჰკითხეს:

— რა გემოლება, რად ეჭიდები მაგ საქ-
მეს?

— იმიტომ, რომ ჩემმა წინაპარმა ანდერ-
ძათ მითხრა ზარმაცი და მუქთა ჭამია იყა-
ვიო. — უპასუხა მოლამ.

* * *
მოლა მასრადინას ცოლი მოუკვდა, მოლა
ცხარე ცრემლით სტიროდა.
ერთმა ახლო ნაცნობმა უთხრა:

— რალსა სტირი, მოლავე, მაინც ცხონე-
ბულთან ვერა რიგდებოდი და ეხლა ხომ
მორჩი, რალდ უნდა სტიროდე, უნდა გი-
ხაროდესო.

— მე იმას ვსტირი, — უპასუხა მოლამ, —
რომ რატომ ამ სამი ოთხი წლის წინათ არ
მიიცვალა ცხონებულიო.

წარმოდგენა ნაცრის ქარხანაში

ნაცრის ქარხნის ქარხანაში წარმოდგენის დადგმა მოინდომა თავიანთ კლუბში. გამოუძახა კლუბის გამგეს და უთხრა:

— კაცო, რას შერები, რატომ არაფერ წარმოდგენას არა სდგამ? რაშია საქმე?

— როგორ უნდა დავდგათ წარმოდგენა! არც დასი გვყავს, და არც ხელმძღვანელი.

— როგორ არა გვყავს, მაგრამ შენ უშნო ხარ, ბიჭო!

— სამი თვეა რაც აქა ვმუშაობ და ხელმძღვანელი კი არ მინახავს თვალით.

— ვერც ნახავ, თუ არ მოძებნე. ა, ბიჭო, მე გასწავლი: უნდა მიხვიდე ყველასთან და ჰკითხო: „ვინ ხართ არტისტებიქო“ ძალები უნდა შეაგროვო, რაც შეეხება ხელმძღვანელს, მე გეტყვი მთავარი: ჩემს მდივანს ხომ იცნობ იმ კაცს უთამაშია სცენაზე სოფელში. როცა „ოტელოს“ სდგამდნენ ეგ თურმე „ჰამლეტის“ როლს ასრულებდა. მთავარი როლია, ბიძია, ხუმრობა ხომ არ არის. ჰო და ასე ქენი, როგორც მე გეუბნები. ამ ერთ კვირაში, რომ არ დავდგათ წარმოდგენა, ხომ იცი...

— ერთ კვირაში რა უნდა მოვასწორო.

— რატომ! ორ მოქმედებიან პიესას ვიშოვნით, ან ჩვენ თითონ დაქვართ, ჩვენი გუნდიც საუცხოოდ ასრულებს სიმღერას, საცეკვაოს.

— რა ვიცი, იმ დღეს რომ საღამო ვავამართეთ, არ მოიწონეს.

— უჰ! ის კაცო, სამოდიესტიტელნი ვეჩერი იყო და ახლა ნამდვილ წარმოდგენას დავდგამთ. ან და რატომ არ მოეწონათ, კარგად არ მღერიან თუ? აიღე თუნდაც ეს სიმღერა:

შინავი ლონგინოზა,
ვოდილა ვო გეგე,
დელაგვი ლონგინოზა
ვო შინა ვო გეგე...

— კაცო, მაგის დარდი ნუ გაქვს. წარმოდგენა არ გვინახავს, თუ როგორ გვინათ?— იწყინა მებანძრემ.

ფარდა გახსნეს.

— კაცო, ფარდას რომ ხსნით, სუფლაორი ჯერ არ ჩასულა ბუტკაში! რას მიშვრებით.— იყვირა დამდგმელმა, — დახურეთ ფარდა ჩქარა! ფარდა დაიხურა.

— სად არის სუფლაორი! დაუძახეთ საჩქაროდ! — ყვიროდა დამდგმელი.

— დაძახება რად განდა, აქა ვარ, მაგრამ ჩემი აქ არ ყოფნა რას უშველის, პიესა აქ არა მაქვს.

— რას როშავ, კაცო, მაშ სად არის პიესა?

— სად არის და იმ. ოხერს ვავატანე, როლი არ ვიციო და მათხოვეო, არც თითონ მოვიდა და არც პიესა გამოგზავნა.

— რა ვქნათ კაცო ახლა? წარმოდგენა უნდა გადავდოთ.

— გადავდგათ? არაფერსაც არ გადავდებთ, მე როლი საუკეთესოთ ვიცი და სხვებმაც იციან. აგერ სუფლაორიც აქ არის, მაგასაც ეცოდინება ცოტა რამ და ასე იოლად წავალთ. გახსენით ფარდა, უკვე გვიან არის — დაუინებით მოითხოვდა ქარხანაში.

ფარდა გახსნეს. წარმოდგენა დაიწყო.

— „სად არის შვილო ჩემი ჩიბუხი?“ — ბოხი ხმათ უთხრა შვილს ქარხანის თავმჯდომარემ, რომელიც მოხუცის როლს ასრულებდა.

— აგერ არის, მამა, ცეცხლიც მოგართვით?

— ჰო, შვილო მომიტა.

— არა, არ შეიძლება სცენაზე პაპიროსინი მოწვევა. — იყვირა „მსახიობმა“ — მებანძრემ.

— გაჩუმდი კაცო, რაებს ბოდავ! — გაცეცხლდა „მოხუცი“ ქარხანაში.

— როგორ თუ რა მაღაპარაკებს, ერთი გაბედეთ და ანთეთ ჩიბუხი.

— კაცო, რას გვიშვრები, ეხლა პიესა მიმდინარეობს.

— პიესა კი არა, რაც გინდა იყოს, მითხარით სცენაზე ამოვედი, ხათრი არ გაგიტყხეთ, რაც შეეხება ჩიბუხის მოწვევას, მაგის უფლებას არ მოგცემთ.

— პარტერში პაპიროსინი მოწვევა არ შეიძლება მოქალაქე. — წამოიძახა ვალაცამ პარტერში.

ამ სიტყვების გაგონებაზე მებანძრე ჩამოხტა სცენიდან პარტერში. ატყდა ალიაქოთი, ამ ალიაქოთით დაიწყო სიცალ-ხარხარი, ხალხი აირ-დაირია, სცენაზე მსახიობებმა არ იცოდნენ რა ექნათ, ფარდასაც არავინ ჰხურავდა.

გაბრაზდა ქარხანაში, მოიხსნა წვერები. როგორც კი წვერები მოიხსნა, იმ წამსვე იცნეს ქარხანაში და მათხურებლბა სცენაზე ავარდნენ:

— შენ გენაცვალე შვილო, სამი დღეა რაც შენ გეძებთ, თუ შეიძლება ამ ბიულეტენზე ხელი მომიწერეთ...

— რა დროს ეგაა, ვერ ხედავთ რა მდგომარეობაა?!

— ბევრნი არა ვართ შვილო, სულ ექვსნი ვართ.

— კარგი, მაშ ცოტახანს მოაცადეთ, გრიმს მოვიხსნი.

— კი, გენაცვალე, მე აქვე ჩამოვჯდები.

„მოხუცმა“ ქარხანაში გრიმი მოიხსნა და რომ სირცხვილი არ ექამა ხალხის წინაშე, მეორე კარებიდან გაიპარა.

როცა ფარდა დახურეს დარბაზში არავინ აღარ იყო, გარდა ერთისა, რომელიც სცენაზე იჯდა და ბიულეტენით ხელში ქარხანას ელოდა.

სმარ — ლო.

უსისხლოდ, დაუჩიხელად...

შორაპანი

შორაპანის კლუბში მუშაობს პარიკმახერი არჩილა, უსისხლოდ, დაუჩიხელად არავინ გადაგვარჩინა.

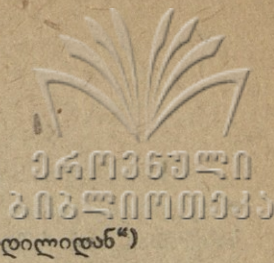
შიშით წვერს ვედარ ვიპარსავ იზრდება როგორც ჯეჯილი, რადგან არჩილას ნიჯახით სახე მაქვს გადაგლეჯილი.

გულზე საფენად ერთი აქვს ვილაცის საცელის ნახევი, ნიანგო, ყველას ვვაშორე ასეთი პარიკმახერი.

რას ისმენს იგი?

რადიოგამოცანები

წინადადებას ვაძლევთ მკითხველებს, სახის გამოხეტყველების მიხედვით გამოარკვიონ, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

მგონებინდებოდა თბილისში ვისმისმენს რადიო, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

1. მგონებინდებოდა თბილისში ვისმისმენს რადიო, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

2. მგონებინდებოდა თბილისში ვისმისმენს რადიო, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

3. მგონებინდებოდა თბილისში ვისმისმენს რადიო, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

4. მგონებინდებოდა თბილისში ვისმისმენს რადიო, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

5. მგონებინდებოდა თბილისში ვისმისმენს რადიო, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

6. მგონებინდებოდა თბილისში ვისმისმენს რადიო, თუ რას ისმენს ეს პიროვნება თითოეულ სურათში მოყვანილი ექვსი სურათიდან.

ნიანგო
ნიანგო

ამხ. ნიანგო. მე ვახლავარ „გლავშერსტის“ დირექტორი. იქნებ არც კი ვაგვიგონია ეს სახელწოდება. ასეთი მალაზია ხუთია მთელს საბჭოთა კავშირში, მაგრამ კვენაში ნუ ჩამომართმევთ და უნდა გითხრა რომ კომბინატორობაში და ქაფვაში ვერც ერთი დირექტორი ვერ მაჯობებს. ჩემთან ერთად მინდა ჩემი თაიგულიც, ჩემი ძმაბიჭებიც ვაგაცნო: საწყობის გამგედ ჩვენი ძმა ძველი დაქოქილი გიორგი მიქელაძე მუშაობს, მართალია მან ამ მოკლე ხანში სულ მცირე თანხა რაღაც 3.000 „შემოქაშა“, მაგრამ ასეთ პასიურობისათვის ხომ არ შეიძლება რომ კაცი ვაგაძევოთ, სულ მალე დახელოვნდება და მერე ჩემი თაიგულის ერთერთი წამყვანი წევრი იქნება. ჰო და როცა ასეთი ბიჭები ხელს მიწყობენ მოდის და მოდის დრაფები, საკოსტუმები და სხვა მატერიები რამდენიც ვინდა. შანსი თუ გაქვს ფულებიც გექნება. ამას წინად შოფერ მიტო ციციშვილს 2 საპალტოვე დრაფი და ერთი კოვერკოტის საკოსტუმე ვაგატანე. მიტომ არც აქ მილალატა და ებრაელთა უბანში მანქანით ვაასეირნა საქონელი. მართალია 1265 მანეთად ღირებულ მატერიებში სპეკულანტმა იონა დავარაშვილმა 2700 მა-

ნეთი აძლია, მაგრამ მიტომ არ მისცა. ან რაფა მძალა რად უნდა მისცეს ასე იაფად? მაშ ჩვენ ჭამა არ გვინდა? წავიდა და უფრო მეტად გაჰყიდა. ეგრე არა სჯობია? ასეთი „გაიმასქნებები“ რამდენიც ვინდა...

ნიანგო. თუ მიკადრებ და მოხვალ ჩემი თავი შენ გენაცვალის. გაზაფხული კარზე მოგვდგომია. ისე გამოგაწყობ სავაზაფხულოდ, როგორც შენს ხასიათს გაეხარდება. შეგიძლია ნაცნობებიც გამოგზავნო, მაგრამ ხალხი შეარჩიე... ხომ იცი ძნელი სანდობია... აბა შენ იცი... არსად არაფერი დაგცდეს ხომ იცი...

შავს ლუღსა წითელ ღვინოსა
განა სუყველას სმა უნდა?
გულში ჩამარხულ სეკრეტებს,
განა სუყველას თქმა უნდა?

მაშ ასე... მატერიების გარდა ყელის ჩასაკოკლოზინებელი რამე-რუმეები ჩემს კისერზე იყოს.

შენი ვალიკო ჯანელიძე
ბარათის ხელში ჩამგდები: ქაჩანაზარა

აუსხნელი ამოცანა

(სოფ. ნიგორზღვა, სამტრედიის რაიონი).

— ნიგორზღვის კოლმეურნეობა „ოქტომბრის მონაპოვარის“ თავმჯდომარის დროებით ამსრულებელმა გ. ნიასარიძემ ექვსი თვის განმავლობაში „გაიმასქნა“ 2120 მანეთი საკოლმეურნეო ფული. ამოცანა გვეკითხება: რამდენი მანეთი შეუქაშია თვეში

გ. ნიასარიძეს?

- 353 მანეთი მასწავლებლო.
- სტყუი... აბა შენ მითხარი...
- 350 მანეთი მასწავლებლო...
- სტყუი...

პედაგოგმა სწორი პასუხი ვერ მიიღო.

ამხ. ნიანგო! ასეთი ამოცანა მისცა მათემატიკის გაკვეთილზე პედაგოგმა მოწაფეებს სოფ. ნიგორზღვის (სამტრედიის რაიონი) არასრულ საშუალო სკოლაში.

მოგმართავთ რა თქვენ, ამხ. ნიანგო, გთხოვთ თქვენი ჩანგალი დაატრიალოთ გ. ნიასარიძის მუცელთან და თავისი პირით ათქმევინოთ თავსატეხი ამოცანის სწორი პასუხი თუ რამდენი მანეთი შექაშია თვეში, თორემ ჯიუტი პედაგოგი ეხლაც არ ასვენებს მათ და ყოველდღიურად მოითხოვს ამოცანის სწორ პასუხს მოწაფეებისაგან.

ნახ. პოლჩერისა.

თოვლ-ქვაბიან ამინდში ლარების ქუჩაზე (თბილისი)

აგზავი მუსუკალ ტარილისა

მუხტრელმა გიორგი აბესაძემ განიზრახა ქალის მოტაცება, მაგრამ განზრახვა მარცხით გათავდა.

აქ აბესაძე გოვიას ეხმარებიან ტოლები: მიხა, პოლიკა, ნესტორი, ხელსწრაფნი და მებრძოლები.

ქალს იტაცებენ გმირები, გოვიას საცოლესაო, თოფში ჩაეწყო ვაზნები, ხანჯლები დაელესაო.

სატრფოს მიუხტენ კარზედა ლამით, რომ იწვა ბნელიო, წამოხტა ქალი, გოვიას ყელში ჩაავლო ხელიო.

ფანჯრიდან ვაღაუძახა, თითქოა ცომის გუნდაო, — შენებრ მომხვდურსა ვაჟკაცსა ქალიც ასეთი უნდაო!

ფანჯრის ქვეშ ხეს და ხეს შუა თოკი ყოფილა გაბმული, ზედ ხურჯინივით გოგია იყო თავდაღმა ჩაბმული.

რა ქნას? მოსლტეს და ჩაუხტეს? ვაი თუ სიღრმე დიდია; არა და, ბნელში რას ხედავს. ზედ ხურჯინივით ჰკილია.

სხვები გაიქნენ, გმირებმა მონახეს ბნელი ხერცელები, ასე მათ თავის მიზანზე დააბანინეს ხელები.

დილით ტყიბულით მოვიდა მილიცია და მძებნელი, მონახეს ბნელი ხერცელები, უკანვე გზების მტკეპნელი.

ვერც ქალი ვერ მოიტაცეს, ვერც ვადირჩინეს ტყავები, თავს გრძნობენ ფრთებ-დატეხილად ეგ უშნო, ღამის ყვავები.

ენუქა.

რესპობრანი „იმერი“

(თბილისი, რუსთაველის გამზირი № 16)

ჩაველი „იმერში“
ქანც გამოლეული,
ვუთხარი: მშია და
ვარ თქვენი წვეული.

უკეთეს თბილისში
ვერ ნახავს თვალა!

სულ ბოლოს სუფრაზე
მოცოცდა სადილი,
ვსტკვი: ეხლა ასრულდა
ჭამა-სმის წადილი...

ვეებ და ვერ ვხედავ,
ვარ განსაცდელშია...

— მობრძანდით ბატონო!
შტრინკაძე ილია,
რაც ვნებავთ მიირთვით
სუფრა გაშლილია.

— მომიტა ან ბორში,
ან ხარშო ცხელია,
და მასთან ლუდიცა
ჩამთაფლოს ყელია!

გავშალე ხელი და...
რას ხედავს თვალები?
ხორცს ვერსად ვბოულობ
ტყვილად ვეწვალები.

შევსანსლე რაც იყო
კუქს ისევ შიოდა,
(მუსიკა ხრინჭადის
კვენესოდა... წიოდა...)

შემწვარი ქათამი,
საცივი წვნიანი
სუკი, ანტრიკოტი,
მწვადები ცვრიანი.

— ემ წუთში ბატონო
და გაქრა ილია,
(მართლაც, რომ მიღება
სცოდნიათ ზრდილია.)

მივეარდი გამგესთან
მიშველე ძამია:
მათხოვე ჭოგრიტი
სულ ერთი წამია;

ოც მანეთს „დამჯერდენ“
დავწყველე „იმერი“
და სასადილოდან
გამოველ მშიერი!...

შუშხუნა ხვანჭკარა,
სვირული ლალია,

დააწყო ჯონჯოლი,
კომბოსტო, მწვანილი,
„იმერთა“ შეკვეთით
აქ ჩამოტანილი...

იქნებ ხორციული
მოვნახო კერძშია

დავითა.

ჩვენნი ფოსტა

ლევანს (ხაშური) იწერებით —

ლექსებს გოგზავნი, ნიანგო,
შიგ რითმებს ვაქსოვ პეშვებით,
სანამდი არ დამიბეჭდავ,
არაფრით არ მოგვმეგები.

„პეშვებით ნაქსოვ“ რითმებს თუ „მისხლობით ნაქსოვი“ აზრი
არ გამოყვა, ვერაფერს ვახდებით.

ტიტიკოს (ზესტაფონი) მივიღეთ თქვენი ლექსი და თანახმად
თქვენი დაჟინებისა, ვათაესებთ ჩვენს ჟურნალში...

ყველა მატყობს ბოეტი ვარ
მეშარჯვება ლექსი, სტიხი,
და სახელზე ჩემ მიჯნურის
გამოვაცხვე აკროსტიხი:

ნაზი სიო ველს ევლება
შეებ ხევხუვს თავი სტუცა
ცას და ხმელეთს მირჩვენხარ
ატმისფერო ჩემო ნუცა

ოყავით და იბედნიერეთ თქვენი „ატმისფერი“ ნუცათი, მხოლოდ
ჩვენ თავი დაგვანებეთ.

გრამაფონს (აქტი) ნიანგმა თქვენს ლექსს ასეთი წარწერა გაუკეთა:

გრამაფონი კი ხარ
„მარა“,

მარტო ამან
არ იკმარა.

წკიპურტაძეს — (სამტრედია) რატომ არ იწერებით სად მუშა-
ობს ამჟამად ისიდ. შარაშენიძე, რომელსაც თქვენ ასე მიმართავთ:

„ბუტიოვკას (თუ საგზურს?) ყველას აძლევ,
ვინც კი კოხტა ქალია,
დღეს რომ ცულად მიგდის საქმე,
მოგონების ბრალია.

კაბინეტში გაამრავლე
სიძე, ცოლის ძმანია

დაიხსომე, თვითნებობა
არ შეგრჩება ძამია.

დასახელებულ შარაშიძის ძველ ცოდვებსაც მხოლოდ ვაკვრით
იხსენიებთ განმარტებით ბარათში, ამის გამო საშუალება არ გვეძ-
ლევა რომ თქვენი მასალა მთლიანად გამოვიყენოთ.

ვეზხვს (ზესტაფონი) ჩვენ ბევრი ვეწვალეთ, სპეციალური
თათბირიც მოვიწვიეთ, მაგრამ მაინც ვერ გავიგეთ, რისი თქმა გინ-
დათ ქვევით მოყვანილი ტაეპით:

კლუბმა გაყინა კულტურა(?!)
და მუშებს თავი დაგვიკრა (!)
გაფუჭდა კინო, დრამწრეცა
წავიდა(!) ბარგი აიკრა.

კარგი ღირსების კინო და დრამწრე გვითხარით თორემ, თუ „გა-
ფუჭებული“ კინო და „გაფუჭებული“ დრამწრე წავიდა, რა უნდა
გქონდეთ ამის საწინააღმდეგო?

მეთვალწურკეებს: (ძირულა) იწერით რომ სრული საშუა-
ლო სკოლის სასწავლო ნაწილის გამგემ შალვა შველიძემ:

ჩვენს სასკოლო ქონებიდან
მიითვისა ერთი შკაფი,
ფიზკულტურის ექვსას მანეთს
ჯიბისაკენ უყო ქაფი.

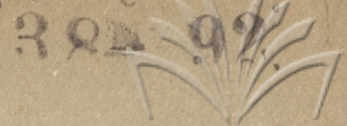
„ქკუთ მოქცეულა“. მაშ ჯიბისკენ შკაფს ხომ არ უზამდა
ქაფს?

ბ. მ.-ს (სუფსა, ლანჩხუთის რაიონი) სუფსის საშ. სკოლაზე
გვაცნობებთ სკოლაში ძალზე ცივაო და თან დასძინთ:

„რომ გვცოდნოდა თავს დროზე
ამ დღის მოწმე გავხდებოდი,
უეჭველად პაპანინის
გმირულ ლაშქარს გავყვებოდი“-ო.

სიცრუეა: თქვენ მანდ სკოლაში ვერ გაგიძლიათ უცეცხლოდ
და პოლუსზე წახვიდოდით?

გენგანთა ეპიკურაჲთა უოკის

საბ. ლენინა.
გენგანთა ეპიკურაჲთა უოკის

— რას შვრები ბიჭო, დროზე მოასწარი თორემ შენი საცოლვე სხვას მიჰყვება!..
— მაშინებ?.. მიჰყვება, თორემ ჩემისთანა კობტა ბიჭი არავინ ნახოს!..